

2019

TRUTNOV

Přepis
besedy
konané
5.10.

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Trutnov 5.10.2019

Ale kdyby ten samý život, samý život žil někdo jiný, tak by ho nežil tak šťastně jako ty a myslel by si, že trpí nebo, že má nějakou újmu. Ano, ono totiž nejde o to, jaký ten osud žijete, ale jak ho žijete, jak ho přijímáte. Vysvětlovala jsem vám mnohokrát, že děj hmoty se nedá změnit. On je stanoven. Ten váš nosič, který jste si na sebe oblékli, je daný s veškerým dějem. Tady jde pouze o to, jak k němu přistupujete. A jestli ho přijímáte. To znamená, že jste v pokoře a souhlasíte anebo jestli proti tomu ještě brojíte. Dneska jsem si nepřinesla žádné otázky sebou. Budu velmi ráda, když si otázky ještě napíšete. Nemám jich tady moc, protože je důležité, abyste si odnesli to, co vás zajímá. Když se to dozvíte, mnohé věci ve vás lehnou a pochopíte.

Tak začínáme.

Ahoj Ivo. Mohla bys mi prosím promluvit o stavu rozlišování, kdy někoho máme anebo musíme mít rádi více než jiné. Když je nám lépe s někým a přejeme si s ním být a s někým nám dobře není a nepřejeme si být. Například některá jiná místa jsou pro nás lepší a některá horší. Nebo je důležité mít někoho nejhezčího, nejkrásnějšího a někoho, koho nechci vůbec potkat.

Tak a dobře poslouchajte. Už jsme hodně hovořili o problémech na jednotlivých úrovních. Tohle to je součástí komunikace a vzpomeňte si, vy nemáte v komunikační úrovni ani nikoho posuzovat, natož kritizovat. Protože vy nevnímáte, že vlastně není koho posuzovat. Existuje hmotná složka, která je nosičem a vy sami jako jediní, kteří jste si oblékli vaše tělo a ono má svoje odpory nastavené. I k tomu, aby je odkládalo. Potom se vám pouze zdá, že někoho máte rádi víc a někoho míň. A je to podle toho, co vaše tělo dává a nedává. Uvědomujete si to. Ono je to těžké na to přijít. Zkuste si představit, že vedle sebe budete mít někoho, kdo bude příjemný, milý, hodný i usměvavý. Nebude dělat problémy, všechno bude přijímat. Nebude protestovat. Ten vašemu tělu nepůjde proti srsti. Pozor, pokud tam nebude žárlivost na to, že on to umí a vy ne. Jo, to ještě jsou varianty skryté, jo. Tam je hodně velkých podmínek. Ale pak vedle něj bude někdo jiný, který nebude mít takové přijetí. A něčím vás a teď dobře slyšíte vás bude rozčilovat. Ale věřte mi, to nedělá ten člověk. To dělá vaše tělo, proti těm reakcím jeho těla, které tam je, což vy si neuvědomujete. A neuvědomujete si to, a právě proto útočíte vlastně a přidáte se k tomu svému tělu na útok proti tomu člověku. Místo, abyste zkrotili tělo své a takzvaně mu jako by domluvili a uvědomili si, že je to váš osobní problém. Takhle v nevědomosti nás rozděluje hmota tohoto světa. Každé jednotlivé tělo je odmítáno druhými lidskými těly a tím se nikdy duch nemůže v těchto úrovních spojit. To znamená. Iluze je hmotný svět.

Taky je tady další věc, kterou vlastně nevnímáte, že na někoho jste třeba víc zvyklí, vidíte ho často. Samozřejmě i v tom běhu toho života jste si zvykli třeba i na jeho nedostatky anebo ho takzvaně jakoby více milujete než druhé lidi a odpouštíte mu více než byste odpustili zase jiným. Je tu hodně, hodně podmínek. Ve skutečnosti jste všechno vy. Jste vědomí v těchto lidských tělech a vždycky jste byli jednotou. Akorát ta

hmota vám nenechala pochopit a křičí za vás a útočí i na druhá lidská těla. Já, protože mé tělo už nekřičí na nic a na nikoho, dokážu posoudit jednak to, že lidi miluju i když moje tělo na ně jako můj nástroj, když mu vládnu, mohu s ním působit docela přísným dojmem na nějaké druhé lidské tělo, které by dělalo takzvané hovadiny. Ano, když někdo bude ubližovat sám sobě, protože on neví, že není tímto tělem a bude dělat věci o kterých vím, že ten člověk si ubližuje, tak já svým tělem jako nástrojem mu nedovolím tyto věci právě protože ho miluju. Ale neútočím na něj z vnitřku. Na 1.čakře, že není špatný. Na 2.čakře mi nevadí, co dělá. Já vím, že on je slabý na své tělo, a to tělo ho ovládá a že za to de facto nemůže. Respektuju to, nebráním se tomu, že se to děje ani situačně nemám lítosti, nemám nenávisti, nemám kritiku, nemám posuzování. Jenom se to děje.

Je to asi rok nebo dva. Probíhala na FB docela zajímavá diskuse. Já jsem tam vyprávěla malý příběh s mojí maminkou, mojí zlatou maminkou. Jak teda jednou mi udělala takovou malinkou scéničku v obýváku, když jsem přišla domů a tam jedna žena velice šikovná se zeptala: Ivo, ale jak to že tobě se to ještě děje, tyhle ty věci, když už tvoje tělo neútočí? Když jsem jí potom odpověděla, tak mi řekla: Bože můj, vždyť o tom mluvíš furt, ale já to přesto přehlédla, ale teď, teď už tomu rozumím. Dívejte se. Bílá magie si ještě myslí, že děj může změnit. To znamená, má vůli člověka, tím, že změní svoje chování. Aha. Budu hodný, to znamená, že se všechno zastaví a bude se to dít jinak. Jenže to je obrovská iluze a obrovská mýlka třídy bílé magie. Protože tím pádem byste mohli ovlivňovat vůli člověka vše, ale vy jste pouze bohové, přikrytí hmotnou složkou a jako bohové máte neomezenou moc. Děj planety je nastaven vývoji a ten se nedá změnit. Ten je rigidní, ale změní se, když přestane křik vašeho těla. Přestože bude kolem vás jakoby dramatická situace a bude se něco náročného odehrávat, vám se to nebude dít. Přesto že děj bude běžet, protože vy proti tomu nebudete útočit. Tomuhle porozumíte, až když to poprvé zažijete. Poprvé to ticho, které se ve vás ozve. Léta, desetiletí budete proti něčemu brojit, proti něčemu se budete zlobit. Budete to chtít, budete pak fňukat a najednou nic. Ticho. A pak se budou dít zázraky.

Já jsem kdysi dávno zažila neuvěřitelnou věc. Jeden člověk mi řekl věc, že kdybyste ji slyšeli, tak byste na místě umřeli asi. Tenkrát jsem byla těhotná, čekala jsem Petrušku a v této době, když mi řekl tuto věc, tak já jsem si sedla a věděla jsem, že mám něco říct, že se to ode mne asi očekávalo, že něco řeknu na to, co jsem slyšela. Ale ve mně bylo ticho. Absolutní ticho. Já jsem seděla a teď jsem čekala co se bude dít, co mé tělo bude dělat a nic, a právě v tom tichu, té proluce, kde nikde nebyla žádná myšlenka, žádný útok těla, a to už je 36 let. V této chvíli na mne promluvil moje dítě. Nenarozené dítě a řeklo: Maminko, jsem tady. Já jsem začala brečet štěstím. To byla Nirvána, obrovská Nirvána. Takhle to chodí, když nebrojíte, když jste klidní. Přejde ve vás druhá složka naprosto sama. Vy jste totiž obojí. Obojí jste, to si pamatujte. Pocitově si myslíte že jste ego, že jste hmota těla, ale hmota těla vám pomáhá prožívat svůj život tady a teď vědomě a spolupracuje. Ano, na základních přednáškách je nastaveno, že Bůh spolupracuje ze Satanem. Což teda hodně lidí věřících, dneska v tom lidském smyslu by nedalo. Ale tak to je. Vy byste nemohli nikdy nic prožívat. Je to pro vás blaho a Satan hmota je pouhý fyzikální zákon, který vám pomáhá se narodit a žít. A pracovat ve

prospěch svého těla i ostatních druhých těl naprosto stejnoměrně a rovnoměrně. A tady vidíte u toho dotazu.

Ano. Vy všichni máte jakoby někoho více rádi. Všimáte si toho? Někoho víc, někoho trochu méně někoho vůbec ne. Toho byste nemuseli. Právě proto ty, co byste nemuseli, Ty se tam furt budou motat. Ten, koho si vyvýšíte, ten vás bude trápit, bude opouštět. Nebo brzy zemře, abyste najednou se zranili. Ano. Jestli že si někoho vyvýším, tak je zákonem, že o něj přijdete. Protože máte trpět. Napřed jste někoho povýšili, po ztrátě budete trpět, bude vám chybět a svět pro vás zhasne. Já jsem tohle viděla u mojí maminky. Moje maminka obrovsky milovala mého tatínka. Ten byl úplně na nejvyšší špici. To byl Mont Blanc a potom když přišla ztráta, tak ji zhasnul svět. A dlouho trvalo, než se z toho zranění jako by vymanila. Takže vidíte, když někoho si vyvýšíte, chcete ho mít u sebe, přicházíte o něj. Když někoho nechcete, ten tam furt figuruje, furt se přibližuje, protože se máte naučit ho mít rádi. Všechno si pak děláte sami. I tenhle ten úkol musí jednou zvládnout každý z vás. Ale když máte rádi všechny lidi stejně, jenom vnímáte že to lidské tělo, které tam je sebe, jako maňásek a hraje nějaké role. A to vám nevádí.

Já mám kamaráda, který s námi žije už dost dlouho v naší blízkosti už asi rok a půl, neposlouchá, ale učí se v běžném životě. A tenhle človíček byl nedávno v Řecku na dovolené a vyprávěl neuvěřitelné věci. My jsme se strašně smáli. Říkal: Hele tam byla taková skvadra lidí na tom zájezdu. Ty, každý tam dělal takové jiné věci a bouřili ti lidi a dělali psí kusy. Ale já jsem na to shlížel z té výšky. Pro mne to byla strašná zábava. Ano, protože on je zvyklý, že u nás na Statku, už se žije jinak. Ti lidi se mají rádi. Každý vlastně pomáhá tomu druhému, a i kdyby tam byla nějaká nerovnost, tak se vždycky všechno nádherně sladí a dořeší. A on se strašně smál. Protože říkal: Pro mne to bylo najednou tak strašně k smíchu, protože tam třeba byl pán starý, který byl homosexuál. První, co bylo, řekl: Říkejte mi Francoa. Byl kouzelný. Naprosto kouzelný. Bavil nás všechny a pak se z té skupiny lidí vynořila paní, která byla zase homosexuál z té ženské stránky. A ta přišla, takový muž a řekla: Nesnáším homouše. Jak může homosexuál, nesnášet homosexuály? Já jsem říkala: Neboj se. Vidíš toto, to máš jako s rasismem. Rasismus může být směrem od bílé kůže k tmavší, ale může být i rasismus od černé kůže ke světlejší. Ale je to ten samý princip. Zkrátka nepřijímání něčeho jiného. Člověk má pocit, že ten druhý je horší. Ne. Právě proto jste si oblékli hmotnou složku, abyste se naučili vidět skutečnou kvalitu, vaší skutečné reality. Tak.

Ahoj Ivanko, prosím o odpověď na otázku týkající se blaženého dojetí, až slzení v okamžicích, kdy se v našem 3 D světě projevuje Lásky. Stává se mi to při sledování láskyplných situací. Při sledování filmů nebo televizních seriálů například: To jsme my. Kde je mnoho krásných projevů Lásky, Stává se to taky při rozhovoru s druhými lidmi, dětmi, kdy vnímám, že jsme spojeni. Tedy Jednota. Otázkou je, zdali to jsou nezpracované lítosti ze 4.čakry, nebo průvodní projevy na cestě do 5D. Děkuji a pac a pusu. Martin.

Tak. Martine. Je pravda, že nemůžete slyšet naprosto všechno a všímám si i toho, že třeba někomu něco vysvětlím, ten člověk řekne: Wow! No jo, to je tak jednoduché, ale za půl hodiny ke mně přijde a řekne: Jak jsi to říkala? Já už to nevím. Ono to bylo tak jednoduché, já myslela že špatně mluvím. Pamatujete si, už jsem vysvětlovala, že Ego je vlastně projevováno negativními emocemi. Negativní jsou odporující, tedy nesouhlasné emoce. Pak jsou ještě souhlasné emoce. Vy nemůžete odložit nesouhlasné a souhlasné najednou, protože byste najednou byli chodící mrtvoly. Vy ještě budete mít dojetí. A dojetí, s tím souhlasíte, je něco tak strašně krásného, že to neunesete. Po té éře těch průserů v tom 3 D, kdy vše bylo špatné. Tak najednou vnímáte ten svět strašně hezky a dojíká vás. Já jsem spoustu krát dojatá. Brečte si, jak chcete. Vy dokonce smíte brečet i při nesouhlasných dojetích. Protože to tělo totiž brečí za vás a vy to nevíte. Tělo vám bude dělat i třeba při útoku druhého člověka, že vám začne bušit srdce. Takové to ohrožení. Hele, útočí na tebe, teď ho zpraž, teď mu vynadej, bouchni ho do hlavy, zastřel ho jako jo. Ne to je to rozdělení, takže bacha jo, to není vaše.

Já si pamatuju jak jednou, kdysi dávno moje maminka, a nedělala to často, to byla výjimka, tam musel být obrovský strach o to, že já se třeba vdám za Jiříka a že přijde o kus baráku, což já bych neudělala nikdy samozřejmě. Měla ten strach, byl veliký, že ona mne chtěla donutit, abych toho mého partnera vyhodila. A přišla za mnou a říká mi: Ty ho vyhodíš...Já jsem na ni koukala a říkám jí: Ne mami, já ho nevyhodím, protože on tu není kvůli domu. Je tu kvůli mně. On má své dva domy a je to hodný člověk, pomáhá nám. Máme se rádi. Mám ráda jeho děti. A ona, když viděla, že teda nepomůže ten direkt, tak se tak postavila, protože byla zvyklá komunikovat kdysi dávno se svým tatínkem, který už tenkrát léta nežil a řekla: Ty, ty, ty...teď hledalo to Ego ten název správný a když ho chytilo, tak takhle nastavila obočí a řekla: Ty krávo! A teď to moje tělo dělalo tdddd, já měla pocit, že mi vlají vlasy takhle dozadu. Teď jsem stála a čekala jsem až mi dovlají, protože vy potřebujete získat trošku čas, abyste se nepřidali samozřejmě k tomu tělu. Já jsem jí tenkrát s naprostým klidem řekla: Mami, já jsem tvoje jediná dcera. A moje děti jsou tvoje jediná vnoučata. A jestli si myslíš, že ti budu oplácet stejnou mírou, tak se mýlíš. Já tě miluju. A tehdy jsem zažila šok. Protože, kdybych jí dala pěstí fyzicky, tak to nebylo jinak provedené. Ona začala vrávorat směrem dozadu, jako kdyby dostala skutečně ránu. Pak se narazila na futro, vyrazila si dech. A já říkám: Mami, je ti něco? Šla jsem k ní a ona takhle dělala jenom abych na ni nešahala a vystřelila ven. Zabouchly se dveře a já jsem zůstala sedět v kuchyni. Zase musíte být klidní. Hmota Satan ovlivňuje veškerá hmotná těla. Kdyby mi to bylo líto, tak se nic nezmění. Já jsem tam jenom seděla. Asi za čtvrt hodiny přišel Jirka domů a říká mi: Proboha, co se ti stalo? Já říkám: Já už asi nemám maminku. Maminka mě nechce. A on: To bude dobré...Říkám: Já vím. To zase pomine. A šla jsem si po práci. Druhý den ráno jdu do laborky. Ta maminka už byla v důchodu a scházím takhle po hlavní chodbě a slyším, jak maminka jde na záchod, tak říkám: Ahoj maminko, dobré ráno. Ticho. Tak nic. To musíte přijmout. Ne žádné brečení. Vztahovka, co to dělá. Kritika, posuzování. Ne, moje vědomí šlo na záchod v jiném lidském těle. To je prdel, co. A to tělo mu nedovolilo se mnou komunikovat. Já si počkám. Druhý den už řekla dobrý den. A třetí den jsem měla narozeniny a přinesla mi obrovskou kytici a dárek. A

všechno bylo naprosto v pořádku. Ale ty tři dny prožívala peklo. Protože moje vědomí ji neopustilo.

Jestliže vy ale útočíte svými negativními emocemi, naopak trháte. Tam se pak nepodaří nikdy zastavit. Vy ze svého těla dokážete ovlivňovat celý svět. Protože jste celým Bohem. Ale napřed si musíte kontrolovat svoje tělo a neposlouchat to, k čemu vás navádí. Já vím, je to těžké.

Teď jsme měli na pobytu paní, která třeba měla strašně dobrou, letitou kamarádku od dětství a ona si teď našla jinou a ona to neskousává. A já ji říkám: Prosím tě, ty sis někoho vyvýšila, jako nejlepší kamarádku. Kdo říká nejlepší? Co je to nejlepší? Se kterou se stýkáte nejvíc, možná máte se sice rády, prožily jste spolu něco. Máte mít kamarádky všechny stejné. Ano, kamarád je ten, ke kterému se chovám čestně, mám ho rád, když ho uvidím. I když ho uvidím třeba jednou za rok. A ne toho, koho vidím často. A to rozlišování, a to patří ještě k té první otázce, se toho týká. Dávejte si pozor na prožívání. Klidně řekněte nejlepší kamarádka, ale nesmíte to prožít, jakože je někdo výš, jo. Bůh nemá uši. On neví, jak to samozřejmě v tom lidském světě tady běží. Tady jsou pouze děje, ale prožitky jsou to, co on vnímá. Takže, plusové věci, dojetí si prožívejte, jak chcete. Plačte si štěstím, krásou, láskou, spokojeností. Pokaždě, ale bude tam negativní emoce a tělo vás bude snažit se dostat do pláče. To znamená, odmítáte něco v té lítosti, to už není vlastně pozitivní neboli souhlasná emoce, ale negativní. Tehdy stačí nepřijmout. Říct tomu tělu: Já ji přece miluji, tu moji kamarádku. Já ji přeju, když chce se kamarádit i s někým jiným, aby šla a aby si to užila. Tím ji dáváte prostor. Pokaždě to tak nebude, bude vás to tak užírat, že i vaše rodina to bude cítit i když o tom nebudete mluvit. Budete uzavření, lítostiví, budete v sobě řešit věci a budete trápit lidi, kteří vás mají rádi a budete je opouštět ve svém vědomí. Mnoho věcí si člověk ve 3D světě neuvědomoval, ale už je čas. Už jste dozráli. Takže, dojetí ano, tam souhlasíme, to není útok na druhé lidské tělo. Ještě vám to bude trvat dlouho, než odložíte souhlasné emoce. Nejde to najednou. Ještě to bude trvat mnoho, mnoho inkarnací. A dá se říct, že až teprve na konci 5D budete oproštěni. Viděli jste občas někdy postavu nebo aspoň výzor mimozemšťana, víte, jak vypadají. To je naše budoucnost.

Dneska byste řekli: Hrůza, nebudu mít vlasy, budu takový kožený panák. Oni zase na nás koukají jako zase na prenatály, protože my jsme jejich minulost. A v každé chvíli si budete připadat krásní, nebudete rozumět tomu, jak jste vypadali nebo jak budeme vypadat. Teď žijete teď. Teď je vaše časoprostorová křivka na planetě Zemi právě taková, jaká je. A věci se postupně změní po malých krůčcích. Protože velké kroky byste neunesli. To si pamatujte. Tak si to užívejte tady teď. I s těmi pozitivními emocemi i s tím, že to tělo dřív vás úplně zabořila čakra lítostí a zdrtilo. Dneska už vás nemusí bolet čakra a začne tělo tak jako trást se mu bradička. Tak mu řekni: No, tak klidně si pobřeč. No, to bude dobré. Tělo je jak pejsek, který vám slouží, což ještě teďka nevnímáte, ale za nějaký čas už to přijde a je to velmi, velmi příjemné. V tomhle stavu totiž nejste nikdy sami. Vždycky vedle sebe máte nejlepšího přítele. A pozor, nebo nejhoršího. Když budete mít silné Ego, tak nevydržíte sami, protože vaše Ego bude tak kecat, a tak vám bude znepríjemňovat ten prostor v té samotě, že se z toho zblázníte. Ale když už jste v

určité úrovni, bez Ega, pak máte vedle sebe nejlepšího přítele. Máte ho sebou, protože vy jste vědomí a na tom nejlepším příteli se tady nesete světem. Na to nikdy nezapomeňte. Tak.

Ivanko, v poslední době nastal boom zelených potravin. Ječmen a chlorela, zajímalo by mne, zda mají tyto věci tak úžasné vlastnosti, jako tvrdí jejich prodejci. Napojení na vědomí? Děkuji.

Chlorela je perfektní. Pozor, když to budete často používat, ona je nosičem. Ona je nosičem a čističem vašeho těla od zbytečných věcí, které tam jsou. Ale vy zase moc víte, že ty zbytečné věci tam jsou taky z nějakého důvodu. Že jo, protože se vyvíjíte. Neberte všechno fanaticky. Vždycky jsem vás vedla, abyste se dívali na věci zlatou střední cestou. Protože i ona se změní, po čase. Podívejte se jenom na historii třeba našich potravin, které už známe. Dejme tomu vejce. Napřed vejce super. Uplyne deset, dvacet, třicet let. Vejce blbé. Cholesterol, pak se zjistí že ten cholesterol je dvojnásobek. Zase je ten jeden, který by zase měl být, tak zase vejce supr. Zase dvacet let, vejce blbé a pak zase jo. Takže, ono to skáče. Ano ne, ano ne. Jak jde vývoj. Věda zjistí spoustu různých zajímavých věcí, které jsme předtím nevnímali a zjišťuje se to, jak všechno ovlivňuje všechno. Mne třeba nedávno zaujalo. Jsem jela autem na Statek, je to asi tři dny. A v rádiu hlásili že v Čechách vědci naši čeští zjistili, že obézní chlapi, pozor, obézní chlapi se mění na holky. Nesmějte se. Víte proč, protože tukové buňky v sobě obsahují a mají tam nějakou vazbu na přeměnu na estrogen. Takže za prvé těm chlapcům rostou potom prsa, mají i záněty bradavek, což nikdy jako nebylo a skutečně jsou línostiví, takové ty ženské věci tam jsou, protože začíná chybět a je v menším poměru vlastně estrogen vůči testosteronu, takže toho testosteronu je tam méně, takže to jsou zajímavé věci. Nebo zase dneska jsme se bavili ráno se Zdenkou, že je vlastně, muži vlasatí, když mají vlasy, tak ten testosteron vychází do těch vlasů, takže oni potom samozřejmě mají jiné ty procesy, takže je lepší, když jsou lidi plešatí. To je pravda, že on je plešatý, tak nevím, jestli to záměrně neříkal proto(smích), aby si vybral jedničku s hvězdičkou. Ale jsou tu zajímavé věci a na toto všechno se bude přicházet. Proč se to tak děje, jak se to děje a uvidíte spojitosti, jak všechno je nádherné.

My teď na Statku nám probíhá kurz Nordic Walking. Já jsem s nimi včera šla a ono to není jednoduché naučit se správně ho dělat. Spoustu lidí to nedělá dobře, používají ty hůlky úplně jinak. A tam skutečně jsme se dostali i do debaty, jak překrásně v tom světě je to zařízené, protože třeba sportovci, kteří to tělo opravdu dostanou až do takového obrovského výkonu. Oni vlastně zažijí to zastavení té své egoistické mysli, která jim žužlá ucho a štve je a tím se vlastně snižuje ten hormon štěstí. A oni vlastně zažijí, kdy úplně zdemolují to tělo, že jsou plní vlastně toho pocitu krásy. A vidíte, existuje k tomu jiná cesta, že budete spokojení, že budete optimisti a nemusíte běhat a úplně uštvat tělo, že za cílovou páskou zkrátka sebou seknete a je po vás. Takže ale každý to má v tom osudu jinak nastavené. A musí si to tak prožít. Oni to připisují vlastně samozřejmě tomu mechanickému ději v těle, ale vy jste duchem, vy jste duchem, vy k tomu dolezete samozřejmě i jinou cestou. Tím nechci říct, že je špatné sportovat. Naopak, když budete mít Ego na nízké pozici, budete optimisti, a ještě k tomu budete sportovat. No to teda

budou divy, co se vám bude samozřejmě dít, protože i ta mechanika toho těla vás bude podporovat v těchto věcech. Bude vám úžasně.

Já jsem teď zažila překrásný příběh a ten vám musím říct. Minulý týden na Statku jsme měli pobyt. Byli tam dva manželé, oba dva jsou úžasní. Byli ze Slovenska a Ona se narodila jako špičkový Bílý Mág. Poslouchá mne od začátku, neodmítala mne a podařilo se jí samozřejmě a dobrovolně se jí podařilo zastavit a odložit to své pomáhání, ale bylo to pro ni velmi těžké, protože dokázala vidět orgány u člověka a upravovat je a samozřejmě dneska chápe, že to bylo prosazování vůle člověka. A teď dobře poslouchejte. Právě proto a ten příběh je pro vás důležitý. A ona to dneska ví. Ona je úžasná. My jsme si o tom nádherně popovídaly. Ona říká. Já teď dneska vím, že právě proto, že jsem ovlivňovala kolem sebe svět a jsem si to myslela, že dokážu všechno. Proto nedokážu pro mne jednoduchou věc. Otěhotnět a přivést na svět dítě. Něco v tom osudu vás musí dostat na kolena. Ale teď poslouchejte. Minulý rok v létě oni byli taky u nás na pobytu. Minulý rok odjeli a říkala, že u nich v rodině se objevuje ještě rakovina kůže. A že zemřel její strýc, bylo tam více lidí, kteří byli takto postižení a že ona tady měla takhle na hrudníku jedno znaménko a v loni v létě najednou to znaménko, které si měla za úkol hlídat, což ji řekli samozřejmě lékaři, se začaly s tím znaménkem dít podivné věci. Začalo se zvětšovat, začalo měnit strukturu, začalo krváčet. A ona řekla: „Víš, co bylo paradoxní, je pravda, že už tě poslouchám velmi dlouho, ale to jsem nevěděla, že umím takhle zareagovat. Já jsem věděla že umřu. Mně to nevadilo, naopak, já jsem si řekla, tak jo, tak si to užiju. Chci bílou rakev, tak si pořídila bílou rakev.“ Vybrala si písničku a veškerou hudbu. Manžela připravovala. On je taky nemocný říkala. On přijde za mnou brzo, že jo samozřejmě, to bude taky dobré. Jak já jsem se těšila na svůj pohřeb. Přece jenom ale rodina, že si dělali starosti. Tak jim slíbila, že si půjde vyříznout to znaménko tam teda zjistím, že to rakovina je, protože její znaménko by nemohlo dělat takové věci. A když teda přišel ten termín, když šla na tu operaci, tak týden předtím to znaménko úplně zmizelo. Úplně bylo pryč. Ona tam teda přišla a ti doktoři na to koukali, mlčeli, podívali se po sobě a pak řekli jednu jedinou větu, kterou v současné době doktoři často to říkají. No, to se občas stává. Doktoři jsou poslední dobou v hrozně situaci. Kdo je tedy doktor, tak to ví. Protože, přivezou někoho umírajícího sanitou. Má příšerné věci, a přitom výsledky jsou naprosto normální a naopak. Přijde někdo na preventivní prohlídku a oni zjistí, že by vlastně neměl žít. Tak na to koukají. Teď se bojí rozhodnout, protože oni neví, jestli ten člověk by je zažaloval, kdyby mu řekli nějakou diagnózu nebo něco, tak oni neví, oni tápou. A to byl jeden z těch příběhů a tady ta holčička se strašně smála a říkala. Já jsem to na nich viděla, ale nemohla jsem jim to říct. Tak jako, že to se stává. No tak ještě paní doktorka přinesla takový ten speciální mikroskop a řekla, že tam nic nevidí. Žádné rakovinné změny, vůbec ani náznak ničeho. Vy už, když mne posloucháte dlouho, budete vědět proč. Ona přijala i smrt. Ona se nebála udělat ten každý den krok směrem k tomu konci.

Protože pamatujte si. Váš osud je nastavený. Vy ho nemůžete změnit. Jestli máte zemřít, tak zemřete. Jestli nemáte zemřít, tak zkrátka nezemřete. Ještě tady dál budete. Ale jestliže projdete zkouškou a přijmete tu hrozbu, co vám tam tělo vlastně ukazuje, tak se maximálně, sto procent nalije do vašeho hmotného těla a když je tam Bůh, tak

se vyzdravíte. Máte, proto tu největší šanci anebo zemřete, což je taky úžasné. Vzpomeňte si na větu, která je vepsaná stovky let. A je velmi moudrá. Když zemřeš, než zemřeš, tak nezemřeš až zemřeš. To je vaše původní realita. To jste vy. Nezáleží na tom, kdo kdy z vás odloží tělo. Vy to nemáte uspěchat. Vy to nemáte odmítat. Máte žít každý den, tak jak přichází. A vidět na něm to hezké. To příjemné. A když už to uvidíte, budete vědět proč se ty věci dějí. Protože Bůh to ví. Hmota to neví. Ta odmítá. Ona vám to vždycky prozradí.

Já zažívám teď neskutečné věci. Protože v sobě nemám žádný odpor a všechno dopředu je pro mne připraveno. Nikdy jsem nešla vlastně pro práci, protože práce další byla připravena. Automaticky se všechno měnilo, než mi zemřel tatínek, tak jsem si rok předtím udělala řidičský průkaz, protože já jsem vlastně nechtěla si dělat v prvním manželství řidičský průkaz, protože jsem věděla, že bych mého prvního muže trápila. On by mne nepustil samotnou, bál by se o mne a když by byl se mnou v autě tak by mne zabil. To jsem mu taky nemohla udělat, že jo, takže ano, musíte myslet vždycky na toho druhého tak, aby byl v pohodě. A tak jsem si řekla. Nic, žádný nebudu zkrátka dělat. Pak jsem, když jsem byla dva roky rozvedená, tak jsme jednou jeli z Jirkou z Litvínova a najednou on zastavil autem u takové vedlejší jakoby cestičky. Ono to vypadalo jako když se chce muchlovat někde v křoví. A já mu ještě říkám: Vždyť spolu žijeme, neblbni. (smích) A on říká: Vyměníme se. A najednou mi to došlo. On otevřel ty dveře, obešel to auto a řekl: Přesedni si. Hele, v tu ránu, zase předtím jsem si uvědomila, že já jsem dlouho šila na šicím stroji elektrickém. Když jsem se naučila, tak jemně udělat i jeden steh jo. Ty jo, takže já měla normálně, já jsem byla jak hodinář jako v autě s tou nohou. Takže mně to neskákalo. Já jsem okamžitě jezdila. Jsem se do toho úplně zamilovala. Tak že jo, jsem si udělala řidičák. Po řidičáku za rok zemřel můj tatínek a já jsem najednou měla auto. A zjistila jsem, že budu dělat vlastně jako by soukromníčení, laborku a kdybych to auto neměla, tak tu laborku bych nemohla mít. Ono se mi to všechno připravuje dopředu. Teď se Zdenička stěhovala ze Statku, protože už chce taky do svého soukromí. Mít, nebýt pořád v takovém obrovském objektu, a tak už konečně bude mít svoje vlastní bydlení. Moc jí to přeju. My se naopak uvidíme více než jsme se viděly na Statku. Je to úplně neskutečné, takže ona se rozhodla, že se odstěhuje a já jsem se vlastně do týdne mohla nastěhovat na Statek. Původně jsme mysleli, že tam ještě bude více těch postelí, což plánujeme. Ale ne hned, protože já tam teď budu mít byt. Takže já se mám kam odstěhovat a až prodám zase dům, tak budu mít peníze na rekonstrukci toho mého domečku, co mi koupili děti. Ono se to děje všechno krásně pomalu, bez křeče. Jo, úplně hladce všechno jde, protože neběsníte. Nebojíte se, co bude. Neděláte si sami o tohle tělo vašeho jména obavu. Že se nenají a že ne. Všechno přichází v pravý čas. Ale jenom když jste Bohem. Jinak se občas ty komplikace některé udějou. Tak.

Milá Ivanko, jmenuji se Lucka. Je mi 19 let. Prožívám teď celkem perné období. V únoru se mi vytvořila cysta v hlavě, která zabránila průtoku mozkomíšního moku. Ale nic si z toho dne, kdy se mi to stalo, nepamatuji. Vše vím jen z vyprávění od rodičů. Toto období jsem strávila v nemocnici na IPCE. Zde jsem prodělala celkem tři operace mozku. Učila jsem se

úplně znovu chodit, jíst, sedět, číst, psát. Ale dlouhodobá paměť zůstala naštěstí v pořádku. Takže vím, kdo jsem a kam patřím. Jsem už od začátku prázdnin doma s rodinou a postupně se mi vrací krátkodobá paměť. Studuji ve 3. ročníku na gymnáziu, znovu tento ročník opakuji. Zajímá mne, proč k této situaci vůbec došlo? Mohla bys mi prosím alespoň trochu objasnit příčinu hydrocefalu? Ráda bych tomu porozuměla. Mockrát děkuji, Lucka.

Pamatujte si. Ten, kdo má problém na hlavě a v mozku, předjímá situace. Vy se třeba bojíte, co se bude dít, nebo očekáváte něco z té budoucnosti. Vy nejste v přítomnosti.

Já jsem teď zažila i s mým mužem něco podobného, protože já jsem netušila, netušila jsem, tím, že on hůře slyší, tak už nemůžeme si povídat tak, jak jsme si povídali před mnoha lety. A netušila jsem a začal mít problém, protože se mu začala dělat voda na mozku. A jednou jsme položili telefon, a tak jsem byla taková. Říkám si: To přeci musí mít svůj důvod. Vždyť on všemu rozumí, koná dobře. Představte si druhý den on zavolal. To je jak na objednávku. Tam proběhne jakoby otázka a najednou přijde druhý den odpověď: Já jsem tak šťastný Ivo, já si celý den představuju, že jsi se mnou. To je ono. To není pokora. To je iluze to, co byste si přáli, aby bylo. Rozumíte mi. Přijetí 100%ní je, když vím a souhlasím s tím, co se děje. A tím, že jsme si nemohli dlouho povídat, protože ty jemné nuance nerozumí, tak těmhle věcem podlehnul. Neměl mě vedle sebe v tu dobu. Já jsem mu řekla: Dobře, už jsi objednaný na operaci. Běž, ale nevím, jak to dlouho trvalo. Přestaň to dělat. Pomůže ti to. Takže teď se mu ulevilo, teď je v pořádku. Všechno se zastavilo. Ale prosím vás. Nermalujte si. Já vím, bílá magie vám vysvětluje, že si máte představovat a že se vám to splní a že existují afirmace. Ano, to je třída, která tady splňovala podmínky té nejvyšší třídy ve 3D, ale dnes už je planeta jiná. Toužit po něčem, malovat si něco, co bude, a ještě to není. Ne. Já jsem si třeba nikdy nepřála mít žádný Statek a nechtěla jsem nikdy zachraňovat Svět. Já jsem jenom čekala, kdy mne otec vyzve. A vyvede mne sám. Vy nikdy svoji vůli člověka nikdy nevíte, jestli vaše záchrana nebude tragédie pro vaše okolí. Což se děje samozřejmě v BM. Každý se totiž musí zachránit sám. Musíte na to přijít. Proto je dobrá třída BM, ve které už ti lidé načerpají tolik, že se mohou posunout dál. Duch je ve všech lidech. A ten, kdo je pokorný a v přijetí, on nemá tady nepřitele. Pro mě nejsou ani bílí ani černí ani žádní jiní tvorové na světě tady nepřitelem. Naopak. Pracuji pro mne, protože jestliže jste Božství, tak to Božství se prolíná přes všechny třídy a musí vyzrát až do konečného cíle, kde vás ta planeta porodí jako živoucího Boha. To je všechno, co se děje. Všichni jste Bohové i v zapomnění, ale nevíte to akorát vás ta hmota ovládá. To je vše, co se děje. Ale, teď se dívejte zespoda. Pro černé a bílé mágy budu ten, kdo mluví proti nim. Já budu jejich nepřítel. Protože pro ně, oni mi nerozumí. Nemohou mi rozumět. Nemají tolik zkušeností. Tak mne budou podezřívát, že jsem bezcitná, že dělám třeba magii. Protože i kdyby na mne něco posílali, na mne to nepůsobí. Jde o to, že jsem pro ně i nepolapitelná a nechopitelná. Ano, a přesto mne mají rádi. A neví to. Tam se dějí velice zvláštní věci. Ale to si každý samozřejmě teď budete osahávat, zažívat si to.

Já mám velice blízkého člověka ve svém okolí, který pochopil, co říkám a chodí dnes do místa, kde jsou lidé, kteří ho vůbec nemají rádi. Přitom on tam s nimi je, sedí tam,

chodí tam rád. Oni si o něm povídají a on tam je, ale on je pro ně neviditelný. Nikdo mu neublíží. Já jsem vám vyprávěla hodně zážitků z mého života, když jsem byla neviditelná. Pamatujete tenkrát s tím autem? S panem Kalíkem? Ano, kdybych ale v hlavě podlehla, to je blbec. Už by mne viděl a už by mi jednu vrazil. Ne, já jsem mu mávala klíčem před obličejem: Říkám, to je moje auto, nezlobte se na ně. Tak jsem si říkala, no dobře, on mne nevidí. Tak jsem šla, přeparkovala jsem auto, protože on se zlobil, protože jsem já zaparkovala někde, kde jsem asi neměla. Přeparkovala jsem auto. Devět, deset lidí se tam s ním hádalo. Nadávali si ošklivě. Došlo i na facky i na pěsti. Já jsem mezi nimi kličkovala. Pak jsem šla z toho přeparkovaného auta, zase jsem mu mávala před obličejem. Prosím vás, to je moje. Už tam to auto není. Neviděl mně. Tak jsem odešla a pak ten pán přišel za mnou do toho skladu toho nábytku a říká mi: To bylo, co? Já říkám: Prosím vás nezlobte se, já vím, že to je moje vina. Já jsem netušila a on říkal: To je v pořádku. Víte, on si vlastně zadržel vchod do ulice, protože nás tady nikoho v té vesnici nemá rád. A chodí zadem a jezdí zadem, což vy jste nemohla vědět. A projíždí v tom parkovišti právě tím místem, které vy jste zaplnila. A my všichni, co jsme tam teď byli. A teď jsem vnímala, jak mluví Božství, jak mi to vysvětluje toho pána. My všichni tam jsme s ním měli nevyřízené účty. Takže oni si tam šli rozbít hubu vzájemně a já jsem byla jako takový katalyzátor, který úplně vlastně se neúčastnil ani děje, který si tam jenom přišel zase vyzkoušet, jak je neviditelný. Jo, ano, přesně takhle se to odehrává. Já se teď vrátím tady k té holčině. K té Lucince tuším že se jmenuje. Luci, tam muselo být nějaké vyhlížení do budoucnosti. Buď s obavou, se strachem. Nebo jsi se něčeho bála, odmítala jsi do té budoucnosti kráčet. Jsou různé varianty. Tvůj osud je nastaven. Buď spokojena tady a teď, každý den žij tady a teď. Choď do přírody. Buď spokojená. Víte, ona každá nemoc by vás měla navrátit a postavit zpátky na to správné místo, abyste mohli pokračovat trošku jinak než předtím, než jste žili. Jo, než se to stalo. I tím, že budete rozdávat klid a mír i rodiče se uklidní. Budete se všichni vzájemně léčit. S obavami a se strachem, co když se to zase stane nebo udělá, se jenom poškodit. Vše je hotový. Užívejte si každý den, tak jak přichází. Je to fakt perfektní. Vzpomeňte si na tu Zuzanku, jak se radovala, že bude mít bílou rakev. To je optimismus. Prosím vás.

Mám tu poslední otázku. Napište si otázky. Dane, my budeme mít ještě jeden nebo dva díly? Hodinu a hodinu. A mezi tím bude překážka (smích) přestávka. Promiň Dane, tak jo, máte volno na chvíli, běžte na záchod, běžte se projít nebo kdo kouříte, běžte si zakouřit.

Mám osmiletou dceru a doma se hodně bojí. Téměř i za bílého dne. Nedokáže být v místnosti sama. Do ostatních místností ji musím doprovázet. Sleduje pohyb dveří, jestli se neposouvá papírek, slyší zvuky, které já ne, ač jsem vedle ní. Snažím se jí vysvětlit, že je to produkce jejího těla, ale neslyší na to. Samozřejmě jsou složité i noci. Od mala se každou noc budí i následně přechází k nám do postele. Ale už je velká a všichni se tam nevejdeme. Občas ji jdu uchlácholit do její postele. Ale to je pak schopná se budit každou hodinu. Jsem pracující matka a v noci potřebuji odpočívat, protože během dne se nezastavím. Střídáme se s manželem.

Jen on většinou u ní zůstane spát. Má rozsvícenou lampičku, spí se svým sourozencem, ani to nestačí. Je to náročné a vyčerpávající. Nechci ji způsobit psychickou újmu. Ale taky nevím, jestli to taky není jenom její noční zvyk. Možná by Nám by stačily dvě, tři noci, být přísná na její Ego a pak by spala beze strachu celou noc. Kde je ta hranice. Podotýkám, že nikdy jsme nestrašili čerty, strašidly i jiným. Bála jsem se jako malá také, ale nevidím důvod, proč v nich strach zbytečně vyvolávat. Děkuji. Posluchačka D.

Ano. Vy se k tomu stavíte správně. Je zbytečné strašit. Já jako malá holka, jsem se taky bála jít do ložnice třeba k našim. Mým rodičům a maminka mne tedy zákonitě, jasně posílala furt pro utěrky, které v té ložnici byly. A my jsme tam měli i takový ten vypínač, ten starý, co se ještě otáčel, tak jako jo. Takže to není jako, že bych si tam strčila ruku a klepla. Tam se rozsvítilo a pak jsem otevřela dveře. Takže já jsem tam opatrně rychle tu ruku strčila a snažila jsem se otočit tím. Takže bylo to taky náročné, ale ten člověk musí začít sám od sebe samozřejmě. Takže promlouvat, vysvětlovat, není, čeho se bát. Je to většinou v těch lidech nastaveno při jejich vývoji. Pozor. Je tu nastaven i druhý okamžik. Najednou nečekaná blaženost. Vy to občas někde musíte zažít. A je jedno, jestli se budete bát jako dítě smrti nebo nějakého bubáka nebo něčeho. První krok vždycky musí vždycky vyjít od vás. Už jsem vám dneska řekla ten správný návod. Vy potřebujete ze svého těla a umíte to, ovládat celý svět. To znamená. Já nebudu litovat svoje dítě, ale teď potřebuji být, pozor, trošku tvrdší na její tělo. Aby to tělo neovládalo vlastně tu část, která tam je toho vědomí. To znamená, vysvětlit ji někdy a začít trénovat. Já bych si s ní sedla a řekla bych ji, podívej: Už jsi veliká holčička a my tě máme všichni rádi. Ale společně to potřebujeme dát všichni dohromady. Protože my jsme všichni unaveni. Potřebujeme chodit do práce. Nejde, abychom se celé noci budili a ty taky. Ty taky potřebuješ spát. Chodíš do školy, tak teď společnými silami se pokusíme domluvit tvému tělu, aby ti dalo pokoj. A dělá se to tak, že až to tělo ti bude házet strach, tak mu řekneš, že jestli máš něco vidět nebo slyšet. Pozor, to tělo si tak zahrává skutečně. Ona mohla zažít noční strachy. Mohla zažít věci, které se někdy mohou dít i ve dne a toho se třeba bojí. Anebo je to skutečně hladina přelomu, kdy už se konečně začíná ztrácet jakoby bílomágovské ovládání těla. To znám. Protože když mne posloucháte, tak je jasné, že už odcházíte do pokory. A vždycky ty děti jsou pokračováním. Vy pak víte, jak na to. Vysvětlovala jsem vám, že těsně před tím, než z vás je vlastně Božství, živoucí ve hmotě. To znamená, když se otevře třetí oko a zůstanete skutečně všim, jednou provždy. Tehdy už vás neobtěžují žádné vize, duchové, všechny takové ty strašidelné stavy. Nevidíte do věcí, do energií, do planety. Ona vás neovládá. Ano, cítíte klid a mír. Ale zbytky bílé magie, pokavaď tam jsou, tak ono to pracuje zvláštním způsobem. Zkuste se podívat. Přijdete třeba do takového nádherného starého města. Ty domy, které tady jsou, jsou velmi staré. A hmota načítá. Teď dobře poslouchajte. Dějiny. Dějiny planety. Z těch domů mluví něco krásného. Když uvidíte panelák, který bude pět let starý, deset let starý, tak to nebude ono, že. A v tom baráku ucítíte naprosto všechno. Jakoby jo, ten obsah. A teď pozor, když je někdo. Pro mne už je příjemné všechno. Mně nevádí, jestli je to panelák anebo jestli je to starý dům. Já беру všechno tak jak je. Ve starém domě mě nebudou obtěžovat

náročné chvíle, které tam jsou paměťově nahrané. Tam, kde třeba by se někdo oběsil nebo naopak zažíval nádherné chvíle. Tam všechno je. Ale protože Satan si s vámi pohrává svým vlastním tělem, tak si hmota s hmotou spolupracuje. To znamená, že on vám přehrává přes vaše vlastní tělo děje, které tam byly. Proto někdo může zažít. Třeba najednou vejde na mýtinu a teď tam se ocitne uprostřed husitské bitvy. Ano, takové věci jsou i v historii zaznamenané lidmi, že najednou se dostali jakoby do středověku. Teď viděli, oni byli přítomni třeba skutečně husitské bitvě a nevěděli, jak je to možné. Zděšeně utíkali. To je projekce vašeho těla. Kdyby toho člověka někdo viděl, tak uvidí, jak se potácí, křičí a utíká z toho místa a neví proč, protože tam nikdo není. To vám jenom projektuje tělo ve spolupráci v úrovni osmé třídy. To znamená bílé magie. Ti lidi samozřejmě věří, že to tak je. Že to prožili. Tady mohou být zbytky u tohoto dítěte, někde z minulosti. Takže teď vy, jako ten, kdo odchází směrem od Egoismu směrem k Božství, vy jste ta nejsprávnější máma. A pozor, budete se asi muset naučit opravdu větší přísnosti, ale využijte spolupráci. Řekněte jí: Teď tě potřebuji, musíš mi pomoci. Já potřebuju spát, táta taky. Nemáme si o tebe dělat starosti a ty zase si nemáš dělat starosti vlastně o to, co se děje, protože to je iluze. Ty potřebuješ být pevná na své tělo a říct mu ne, já se nebojím. Tečka. Ona to dokáže.

Já jsem vám vyprávěla mnohokrát můj příběh z dětství, kdy v první třídě mně častokrát a teď dobře poslouvejte. Dneska jsme už o tom mluvili. Počkejte, ale já jsem tady o tom nemluvila. Já jsem mluvila ráno. Já vám ten příběh musím vyprávět. Já jsem nedávno seděla s jednou úžasnou mladou ženou. Bylo to po jedné besedě letošní a pozvala jsem ji na večeři. A ona vyprávěla nádherný příběh. Říká, že má od dětství kamarádku, kterou má hrozně ráda. Ale ona šla jiným směrem. Ony si rozuměly jenom v určité oblasti. Je s ní od dětství spojená, od první třídy. Ale ona je z rodiny fanaticky věřících katolíků. A říkala: Ivo, ale tam je pýcha. Tam je taková pýcha. Oni si myslí, že když jsou křtěni a chodí k Bohu, zrovna tahle ta rodina, to není univerzál, to je zkrátka jenom o téhle konkrétní rodině. Takže oni si myslí, že když jsou věřící, že jsou pokřtěni, že ten Bůh si je tak povýšil, protože mu slouží a že jim se všechno bude dařit. A teď se jim dějí strašné věci. Za prvé: Tahle moje kamarádka se vdala bez Lásky, protože těsně před tím, když se seznámila s chlapcem, tak podlehla v jedné nekontrolovatelné chvíli vášni a měli spolu intimní chvíle. a Ona říká, já jsem ji varovala. Říkám ji prosím tě nedělej to, neber si toho člověka, když ho nemiluješ a ona, ne. V žádném případě. Bych žila s hříchem a já si to u toho Pána Boha musím dorovnat. Víte, co to je za peklo, vzít si člověka, kterého nemilujete? Každý den se budíte vedle někoho, koho nemilujete. Takový člověk si na sebe ušije bič. Ale hlavně podlehne odporům svého těla a bouří a hnutí. Pak byla svatba. Na té svatbě se projevila pýcha rodiny, kdy u té svatební hostiny, kde byl veliký stůl hodně lidí, ať z jedné nebo druhé rodiny. Najednou vstal otec nevěsty a začal promlouvat na toho ženicha ve smyslu, hele ty jsi nevěřící a doufám, že tu naši holubičku, květinku čistou nezkažíš. Dovedete si představit, jak se cítila ta druhá polovina rodiny. To už začínají takové ty věci mezi nimi, jo. Teď nedávno se jim narodilo dítě. Už bylo velmi nemocné, když se narodilo. A teď přišla další darda, protože dostalo velmi závažnou horečnatou nemoc. Zánět mozku. A ona, ta kamarádka tady téhle své kamarádce plakala na rameni a říkala jí: Proč mne ten Pán Bůh nemiluje, vždyť já pro něj dělám tolik věcí. To je Egoismus jako prase. Tak ona to nedělá pro toho

Pána Boha, ona to dělá pro sebe, aby on ji dával víc než druhým. Tahle ta úžasná holčína, se kterou jsem byla na večeři, mi říká: Ale víš, já už si říkala, jak ji mám pomoci. Tak jsem ji podsunula tvoje Staré Křečany. Paradoxní bylo, že ji nepřekáželo a to skousla, že nemáme vůli člověka, ale co neskousla, že Bůh spolupracuje ze Satanem. To bylo pro ni šokující, zkrátka. Já říkám a teď mi řekni, cos ji na to řekla, protože já vím, že to víš, že to umíš správně. A tahle holčína řekla: No, já jsem ji na to řekla. Poslyš, jestli Bůh miluje všechny, a to tam v té Bibli taky máte, tak musí milovat i Satana, ne? A to mlčela a koukala.

Ano, hmota Satan je vaším nosičem jako Boha. A dokavad' ho nepochopíte, budete ho odmítat, budete ho nesnášet, podléháte jeho poryvu. Svému vlastnímu fyzikálnímu zákonu, který vás má vyučit jenom projít hmotou abyste konečně se zase sjednotili ve vědomí. Tak, jak to bylo před obalením, než vznikne planeta vašeho vědomí hmotou. Je to jednoduché a prosté. Cíl je blízko a je strašně jednoduchý a nedá se udělat vůli člověka. Vy si na to musíte počkat. A proto, prosím vás už to opakuji velmi dlouho. Když se vám něco povede. Nereagujte. Hoďte to za hlavu, žijte dál, jako by se nic nedělo výjimečného. Vy totiž to osvobození máte už nahrané ve vašem těle, že to dokážete, ale jakmile si řeknete: Ty vole, já jsem dobrý, už jste hmotou svého jména. On je hrozně chytrý, je mazaný. Nenechte se chytit do pasti. A pokavad' se chytíte, tak se zasmějte, ale pamatujte si to. Je to hrozně veselé, fakt že jo. Pak si s ním už budete hrát hru na schovávanou. A budete si hrát rádi a zjistíte, že když přijmete všechny jeho triky i se kterými by vyhrál, ale hlavně že hraje, hlavně že hraje, tak pak vyhraje. Ona nemá šanci. On ví, že od určité doby vás bude doprovázet do jediného bodu časoprostorové křivky a pak vás propustí. A půjde sám k otci pro pochvalu. Ano, to budete pak vy, jak vám dobře sloužil. A naučil vás všechno, co měl. Tak jsme se zase zakecali. Vždycky přečtu jeden dotaz, všímáte si, pak odběhnu do pěti věcí. Tak jo.

Mám mamku s pokročilým Alzheimerem. Starám se o ni, jak nejlépe dovedu. Tu a tam je nemožnost ji něco vysvětlit. Její nechápavost, zapomnětlivost mne uvádí do obtížně řešitelných situací, ne-li neřešitelných. Občas to neunesu a jsem zlý. Selhávám a pak mne trápí pocit viny. Pavel.

Pavle, tady se zaměřte na Jednotu. Když necháte vaše tělo útočit proti tělu té maminky, která za to nemůže. Vy to víte, že za to nemůže. Tak pak útočíte sami na sebe. A proto přicházejí ty pocity viny a obviňování a tam vám není dobře. To je lepší, když ta maminka bude zapomínat. To je ta samá hmota. Vaše hmota těla a její je ze stejné roviny a váš duch a její je ze stejné roviny. Vy si potřebujete uvědomit, že vlastně útočíte sám na sebe, když útočíte na to tělo. Když se takhle na vás koukám, tak vidím moje vlastní vědomí. A já mému tělu Ivě, nedovolím, aby o komkoliv z vás si myslela něco špatného. Protože vím, že vy nejste hmotou těla. A je mi naprosto jedno, co ta vaše hmota tělu budu činit. Vy nikdo nemáte vinu. Ona to dělá sama. A sama to dělá naprosto úžasně. A vy jste si i tu maminku v tom Alzheimeru objednal do svého života. V tuto dobu, abyste zjistil, že vlastně kdykoliv necháte své tělo zabouřit, tak pak ten dopad sedne na vás. Takhle to je se všemi vašimi lidmi ve vašem životě, ve vašem okolí

i vzdáleným. Proti čemu bouříte, to pořád vidíte. Pořád se to někde vrací. Všechno si děláte sami sobě. Jenom to nevnímáte.

Víte, já jsem žila celý život s maminkou. Celých těch 60let. A ty poslední léta jsem opravdu věnovala jenom jí. Mohla jsem si to dovolit. Protože moje děti jsou velmi daleko, žiju sama. Takže jsme vlastně žily v jednom domě, každá ve svém bytě. A poslední léta a trvalo to velmi dlouho, jsem vždycky přišla domů, odložila jsem takhle i záležitosti. Dělal jsem jen ty nejnужnější v bytě a hned jsem šla za maminkou a vracela jsem se až večer. Pozor, dobrovolně. To nebylo jako že s nelibostí. Já jsem věděla, že to dělám sama pro sebe. Zdánlivě to vypadá, jako Egoismus. Ale není to tak. Pro sebe jako celek vědomí. Maminka si vedle mne uvědomovala spoustu věcí, které sama nedělala svým rodičům a tchýni. A zažívala jsem s ní neuvěřitelné věci. Ona třeba, jednou jsme seděly v kuchyni, pili jsme kávu, povídali jsme si a najednou se mne ptala na nějaký termín. A já jí říkám: Tak jo mami, díváme se. A teď jsem šla a přinesla jsem kalendář. A teď říkám: Super, teď jsem týden doma mami, pak jsem dva dny pryč. Pak jsem tady deset dní a pak jsem týden pryč. A teď jak jsme pokračovali, tak najednou ona začala tak jako tuhnout, pak se zvedla a odešla. Říkám aha, dobře, tak. Večer jsem přišla nahoru, dám jí pusku, sednu si. Vy potřebujete přehlížet ty takové ty ztvrdlé ksichty vedle vás. To dělá jenom hmota, ne vaše maminka. Jo, tak bacha. A dělám, že to nevidím. Být milý, příjemný, dát pusku, pohladit. Jako dělat fakt, že to nevidíte, neslyšíte. To je nejlepší obrana vevnitř klid. A ta maminka najednou promluvila. Když viděla, jak jsem spokojená, že jo, šťastná, sedla jsem si vedle ní a ona mi říká: Tak ty si teda žiješ svůj život. Já jsem se otočila a říkám jí: Ano mami, každý z nás si žijeme svůj život. Na mne koukala. Říkám: Mami klid, klid, klid. Vzpomeň si, byla to podobná doba. Tvoje maminka v tomhle domě, nemocná, sedící dvacet let. Ty jsi se přeci o ni starala dobře, vid'. No. A vidíš, chodila jsi večer z práce, pak jsi uklidila a uvařila, vyprala, ale neměla jsi zase čas na to, aby sis s ní sedla a popovídala. Já přijdu domů a přiběhnu nahoru každou volnou chvíli a povídáme si. Jsme spolu. Pomůžu ti se vším, oč mne požádáš. A potom, když ty jdeš spát, tak já teprve dělám svoje věci, které tam jsou a dělám je ráda. Protože vím, až jednou tady nebudeš, tak budu mít čisté svědomí. Že jsem sama pro sebe. Protože, víte co. Vy tam jste s tou maminkou s tím tvarem, ale víte, až když odloží to tělo, pak byste si vyčítali, že jste tam nebyli více. Jo a teď ona to vždycky zahlídla a vždycky říkala: Aha. Druhý den přijdu večer a jednou mluvila o babičce Čermákové, což byla tchýně mojí maminky. Která teda žárčila, ale tam zase byl důvod ten, protože ten táta ji viděl jednou za týden, že jo. Ona žila sama. A najednou ta maminka, jak v ní to uvědomění prošlo za ten den. To jsem byla v práci, mi říká: Tak jako na obhajobu: Jsem říkala babičce, že může přijít vícekrát na večeri než jednou za týden. Říkám mami to neřeš. Je důležité, že jsi to pochopila tady a teď. Neboj, příště to dáš. Vy jste všechno, takže ať si zapomíná, ať ji něco nevysvětlíte. To je naprosto šuma fuk. Vy se o ni postarejte tak, jak vám to půjde. Nebědujte. Až nebudete mít sílu se o ni postarat, tak aby to vyhovovalo vám, abyste mohl pracovat a chodit do práce, pak přijde čas na to ji třeba dát do nějakého i pečovatelského domu. Protože ten člověk si stejně nepamatuje kdo, kdy, kde, jak. On si pamatuje jenom na dlouhodobou paměť. A to ne ještě všechno. Alzheimer může dojít až do takových stavů, že nebude i vás jako syna jakoby vnímat. To taky nevádí. Jsou lidé, kteří prožívají různé věci, a právě jsou

nastavené na to, co neumí. Já si pamatuji, můj muž mi vyprávěl, jak někde v Americe byla nějaká senátorka a její muž propadl Alzheimeru, a protože oni byli o dost od sebe vzdálení věkově, tak ona ještě byla v pracovním procesu a došlo to do takového stavu, kdy on byl v ústavu a on ji nepoznal. Tak ona tam vždycky přišla dvakrát, třikrát v týdnu, sedla si tam, a protože se mu ani v tu dobu nelíbila vlastně. A on se zamiloval do nějaké místní babky tam. Ona říká, tak já si tam sednu, oni tam cukrují vedle na sebe a já mu přeju, že je šťastný. Říkala, ale moje děti to nechápou. Ty si fukají na čelo, že jsem asi ujetá, že se raduju z toho, že táta tam cukrblikuje s někým jiným. Ano, ale tohle je Láska. Umět se vzdát toho druhého lidského těla. Dopřát mu to štěstí, které teď prochází. I vaše tělo je iluzí. Věřte mi. Jo, to je Láska. Láska dává. Neláska bere. To si pamatujte.

Dobrý den. Mám dotaz, co je nejdůležitější a záleží na hmotném těle po smrti? Z hlediska buněčné paměti je bezcenné? Děkuji.

Teď nevím úplně přesně, jak to myslíte. Ale řeknu vám k tomu tak jak jsem to pochopila. Hmota vám nikdy nepatřila, vy jste si pouze oblékali ty věci. Ale je pravda, že jste se také rodili do podobné linie, a to už je nastavené od začátku, protože je předpoklad, co se naučíte a co ne. A taky aby vás dohonily vaše vlastní činy. Tak většinou paměť buněčného těla v DNA v tom rodu si pamatuje různé věci a má stejné zvyky. To znamená, že třeba vy od otce a od matky máte DNA. A v tom DNA vy třeba budete mít zranění, které se protáhlo přes matku na vás přes její matku nebo její babičku, kterou zažila s nějakým dějem. Protože ten děj vám vyhovuje. A tohle vy jste neuměli řešit. Takže paměť hmoty je obrovská. A pozor, je obrovská až do začátku. Proč teda když byste třeba znali pana doktora Grofa. Já jsem od toho moc, ale vím, jakým způsobem to samozřejmě pracuje, ten se dostával s lidmi ve stavu holotropního dýchání až do stavu třeba ryby nebo kamene, jo. Ono jde to, ale to už je jenom paměť hmoty, kterou vám tady ukazuje zase jenom hmota. Bůh paměť nemá. Proboha, k čemu by ji potřeboval. Rozumíte mi. Proto, a to je důležité vědět. V této době, když se narodí malé děti a mají představitost těla, že žili na vyšší planetě a teď jsou tady, tak je to projekce jejich hmotného těla. To nejde. Rozumíte mi. To nejde. Vy si můžete pamatovat věci dozadu. To znamená, že je to součást křeče. Takové dítě poznáte podle toho, že ono pláče a brečí a nechce být u rodičů, ke kterým se narodilo. A protože tu nechce být. To není sjednocené vědomí. Já si nepamatuji, co bylo tam. To je vymazané. Já akorát už jsem byla Bohem, ale musela jsem si obléknout znova lidské tělo v časoprostorové křivce níž, abych věděla kudy vede cesta ven. Abych vás jenom jako by provedla informačně. To je všechno. Takže ti po vás, kteří po mně občas chtěli odkud přicházím. Ano já to vím, ale vím to jinak. Ale nebudu vám o tom vyprávět. Protože konkrétní věci není možno si pamatovat. Pouze hmota má paměť záznamu, protože on je vybalen. Tak jak se narodí malé dítě a přesně projede v okamžiku narození celý jeho osud před něj. On se rozbalí jako cestička a on si každý den odžívá den po dni si dožije až dokonce života. Je jedno, jestli se dožije do osmi let nebo osmdesáti, nebo sto dvaceti. Je jedno. Přesně v době, kdy má zemřít, tělo odkládá, zaroluje se, projede zpětně film až zpátky až zase do narození, aby se smyčka zase rozvázala. Přesně tohle dělá náš vesmír. Planeta má děj, vymyšlený při velkém třesku. Každá planeta. Těch

planet je velmi mnoho a přesně tak se odehraje a teprve tehdy a vy pochopíte, že celý systém vesmíru je založený na jednom jediném systému, stejném jako máte před tvář v tomhle tom vašem zrození v lidském těle. Systém vesmíru je stejný, jako buňka, jako jedinec. Při velkém třesku je jasné, jaký děj bude probíhat na každé části buňky vesmíru, to znamená, každé planetě. To znamená, každá planeta má svůj úkol. Své části vědomí, co má prožít a v okamžiku velkého krachu se zaroluje zpátky a je povýšeno vědomí a očekává se další inkarnace vesmíru. Je to veliký nekonečný děj, který nemůžeme jako lidé v tomhle stavu našeho mozku pochopit. A vy máte pouze 4 procenta aktivní šedé mozkové kůry, to je hodně málo ještě.

Ivanko, kdysi jsem šla Peklem – místo mezi Náchodem a Novým městem, cestou mezi Metují a lesem a najednou mě doslova přitáhl jeden veliký strom, jako by mne nechtěl pustit. Šla jsem od něj nějak dojatá a naměkko. Co to bylo?

Já jsem o tom možná dneska už mluvila. Vzpomenete si, že se vám tam objeví vlastně obě varianty zážitků. Buď velkého strachu anebo veliké krásné Jednoty prožitku jakoby malé Nirvány. A to už je Dar, zažít tohle během běžného života. Většinou se vám to bude stávat v přírodě, kde je ticho, klid. Když si vás své vlastní vědomí, které je i v tom vašem stromu, někde zavolá nebo v nějaké rostlině nebo to můžete zažít i v noci. Většinou to nejde v ruchu, jako jo. To už vás jako ruší. Vy jste uvnitř klid a mír. A objevuje se to v takzvané proluce mysli. Napřed když je velmi silné Ego, tak to Ego mluví strašně silně a nemá tam mezeru. Tam kdybyste zjistili, co se všechno odehrává egoistickému člověku v hlavě, tak vy třeba zahlédnete, já nevím. Na zemi hřebík. A teď to jede. Po hřebíku přes někoho, kdo vás bacil kladivem. Když jste tloukli hřebík, pak ten vůl jeho rodina, až se dostanete já nevím, přes motorku až támhle do Japonska. Do výroby Yamahy. Tam jsou to to jede, jede, a to je jedna myšlenka vedle druhé. Tam není mezera. Takhle Ego tělo odvádí pozornost od vašeho skutečného a pravého jáství. Ale jakmile už máte hodně nažito, a ještě teda si půjdete někde do přírody kde a nebudete zase prožívat nějaká dramata a budete je zvládat. To Ego už nebude tak křičet. Občas se naskytne chvilka, kdy mezi jednou a druhou myšlenkou Nula, Nic. Tam je ten výbuch toho krásna. A to je hezké a bude vám to samozřejmě přibývat. Pozor. Ego je mazané. Kdybyste to chtěla zažít nebo, kdybys to chtěla zažít znova, to nezažiješ. Tobě to musí být naprosto jedno. Když zažijete Samádhí a v tom uprostřed Samádhí by se ozvalo. Že nechcete, aby to někdy skončilo. V tu ránu jste to vyhodili. Už jste zase Háta. Vám musí být jedno, jestli to trvá nebo jestli to skončí. I tímhle si potřebujete projít. Ježíš...

Nejkrásnější Ivanko! Jo, no to je supr, teda já nezpychnu(smích). Já se znám v zrcadle, jo bacha. Dvacet let jsem žila v zemi, kde jsem byla obklopena láskou a dobrotou. Učitelé měli respekt ke svým studentům. Vyučovali je s radostí a veselostí. Sousedé si vycházeli vstříc. Lékaři léčili s láskou. Chovali se k pacientům jako k sobě rovným. V červnu jsem se se svým manželem a s dětmi přestěhovala do Čech, kde jsme všichni se stali

svědky panovačnosti, nadřazenosti, diktatury, lži a podvodů a nikdo z nás na to není zvyklý. Totálně nás to všechny rozházelo.

Teď mne dobře poslouchejte. Já potom budu pokračovat, jo. Mně by to uniklo, takže já teď do toho musím skočit. Když jsem vysvětlovala jedné mladé ženě, která řekla: Já už žiju jako na obláčku, jsem optimista. Úžasný optimista. A teď jsem nastoupila do práce a na nějakou pumpu velikou ještě i s nějakým bistroem a tam jsou všichni takoví pesimisti. Ale to je tak těžké. Bacha, Když jako optimista přijдете do pekla, tak to peklo vůbec nevidíte. Rozumíte mi. Jak lehce se žije ve světě, kde jsou všichni milí, hodní a krásní. Žijí pro druhé. Mně by to tohle ani nebavilo, teda jako(smích). Byť je to prdel teda jako, jo. Vy prokážete, na jaké úrovni jste, když přijдете z tohohle ráje do pekla. A bacha. Jakmile to začnete odsuzovat, začnete být stejní jako ti lidi, kteří se vám tam nelíbí. To si vůbec neuvědomujete. Oni jsou jací jsou. To je jejich věc. Vy si podržte neustále, abyste mohla roznášet tyhle věci po světě, tak si musíte pořád držet ten svůj nadhled. Abyste šokovala své vlastní vědomí v egoistickém těle svojí reakcí. Jinak budete slabí a strhne vás to dolů. A to jde velice snadno. Bacha. Tady si můžete vyzkoušet, jestli jste odolní anebo ne.

Pokračuju:

Těžko vysvětluji dětem, proč lidi k nim nehezky mluví a proč na ulici vidí maminku mlátit batole, aby přestalo plakat. Ivanka, moc bych tě chtěla požádat o nástroje, jak se naučit i v tomto pro nás novém prostředí žít. Děti mám teď často nemocné. Stále mají úrazy a já se dostávám do konfliktu v rodině i mimo ni. Víím, že je to o přijetí toho nového a neodsuzování toho co je.

Ano přesně tak. Vy si musíte podržet tu svoji hladinu, na kterou jste byli zvyklí i v tom pekle. A potřebujete to vysvětlit dětem. Že vlastně každý za sebe jsme zodpovědní. A jestli se jim líbilo to chování tam, tak si ho podržím i tady. Jinak jsem vlastně stejná, jako ti akorát nic nás nedonutilo se takhle chovat předtím. Tohle je strašně důležité. Já přeci budu chtít dělat co se mi líbí. Vzpomeňte si na Křečany. Tam jsem vám vysvětlovala, že vy máte otce, matku. Otec má něco dobrého, něco jakoby špatného. Matka má něco dobrého a taky má něco jakoby špatného. A obě varianty, obou těchto těl jste chtěli, protože jste se měli něco naučit dělat tak dobře jako oni, a to taky někdy bývá pozor oříšek. Já jsem třeba v tomhle tom měla třeba zádrhel v těle, protože moji rodiče byli pyšní na to, jak jsou dokonalí v práci. Tak se jim automaticky narodilo dítě a já s tím tělem nic nemohla udělat. Já jsem se snažila dělat nejlépe věci, jak jsem uměla, ale to nebylo tak dokonalé jako mých rodičů. Takže já jsem věděla a mně to bylo jedno a já jsem nepodlehla Egoismu, protože já znám přechod k Bohu, že jsem špatná. Já jsem věděla, že teď musí zamakat oni a že musí přijmout dítě, které jim moc takhle jako nevoní, jako jo. Pozor, zlatá střední cesta. Vy se všichni učíte vzájemně. Není to pouze jednostranné. Ale pak je tam varianta té negativní věci, toho negativního pohledu, kdy ten otec, který třeba bude zuřit, když já to odsoudím, budu zuřit taky samozřejmě, že jo, protože to odsoudím. Ale když ho budu milovat za to, že mi předvádí to, co já nechci nikdy lidem dělat, tak to nikdy dělat nebudu a on mne naučil v tu chvíli

to co měl. Ale to už je nastavené. To vy víte. Jak to bude probíhat. U matky je to to samé. Ano, tohle potřebujete pochopit. Takže, vysvětlit dětem. Že teď když se jim líbilo to chování v té cizině, tak se můžou rozhodnout. Buď budou stejní jako tamti lidé anebo to budou odmítat a budou útočit proti světu jako tito lidé, které tady mají kolem sebe. Držím vám pěsti. Aby se vám to podařilo. Ideální by bylo jim předvádět, jak to přijímáte vy. I pro vás to možná bude náročné. Víte kolikrát když lidi mají nějaký dotaz, také je pak šokují, že si umím i v Pekle najít Optimizmus. To taky budete umět. Právě tohle se teďka učíte. Jiná cesta ven z Pekla nevede. A věřte mi, že jednou to dokážou i ti, kteří dneska jsou takhle negativní. Vy totiž všechno, co děláte světu, děláte sami sobě. Tohle vysvětlíte dětem. A držte se. Nebude to jednoduchý úkol. Nevzdávat se, stojí to za to. I ty děti si potřebují objasnit, že když ony něco odmítají, že budou nemocní.

Milovaná Ivanko, moc prosím, za 1. Můžeš říci jen ještě něco málo o dětech s autistickými rysy? Víím, že je to jistá ochrana, karmická příčina zároveň, ale jak s tím pracovat a přistupovat k němu.

V klidu. Jednak to dítě se narodilo k vám samozřejmě se vzájemným učením. Ano, oni mají svoji ochranu, ale vy jako rodiče, vy potřebujete přijmout i takové dítě, abyste se naučili jistým vlastnostem. Tam je trpělivost, psychická odolnost, sražení pýchy. Vezměte si, každý rodič chce mít co nejkrásnější, nejinteligentnější, nejobdivovanější děti a pak se mi narodí tohle. Jo, ne. Takhle ne. Dítě, které se vám narodí, je vždycky nejlepší.

Vysvětlovala jsem vám, že třeba u nás, ten Rafael byl. On je Božské stvoření, zkrátka. A každý z těch dětí, i kdyby byly, jakkoliv postižené. Viděli jste to dneska na podiu. Je přesně takový, jaký je. Protože přišel s úkolem, naučit své okolí i sám sebe vše co tu v plánu má. A ten Rafael, my jsme měli v rodině hodně lidí ctižádostivých a pyšných, takže ti se naučili odložit pýchu. Dneska jsou úžasní všichni. A ten Rafík, ten je tak šťastný i s tím, co si nese. Kdybyste ho viděli. Já jsem zaparkovala letos v létě s nákupem před hospodou, před pizzerií Vosk... Kluci vynášeli ven věci. Aurelien s Jovankem a Lucka se naklonila a říká mi: Podívej, Rafael bere objednávku. Protože tam je Penzion, kde je ta svatá cesta. Ten kluk se smál, žertoval do telefonu, vyprávěl si s lidmi a říkala: Hele ti lidi, ho mamí milují. A teď to všichni vidí. Ti, kteří jsou zdraví, nebo vypadají v uvozovkách normálně, že to dítě, že si z toho nic nedělá, ba naopak je šťastný, veselý, on rozdává to štěstí ze sebe dál. Ano, každý je přesně v tom dokonalém stavu, v jakém se narodil. Pokaždě vy budete někoho považovat za míň, dostihne vás to. V té veliké blízkosti, aby to bylo u vás, aby to nemohlo utéct. Protože tohle je úkol vašeho života. A proto je to Darem pro obě strany. A tohle nikdy prosím vás nezapomeňte. Važte si toho.

Já mám sousedku, které se narodilo dítě. Dneska to vůbec není vidět. To miminko mělo celých těch nevím kolik měsíců, co už se vlastně nevešlo do dělohy, tak mělo nárt přitisknutý takhle jakoby k holenní kosti. A teď se mu to furt, jak ta paměť. Ta hmota má paměť, jak se narodil. Tak oni ho museli asi na šest, sedm měsíců, dát od pasu dolů do sádrového takového krunýře. A já jsem jednou byla na zahradě a přišla tam ta, maminka, ta Kačenka a držela toho malého Lukáška na ruce a říkala: Ivanko, nám už

sundali ten krunýř. Já jsem tak šťastná. A já říkám: No to vám moc přeju, Kači a říkám: No a jak je? A ona říká: Já jsem vám předtím nevěřila. Já jsem ji domlouvala. Říkám: Kači, to nic není proboha. A ona no. Ale oni dlouho nemohli otěhotnět, že jo. Čekali dlouho na dítě, když už teda se otěhotnělo po nějakém oplodnění, tak zase se pak narodí tohle, že jo s nějakou závadou. A dneska to dítě má naprosto zdravou nohu. Ale ona říkala: Ale já jsem se opravdu naučila neuvěřitelné věci.

Já jsem třeba jela trolejbusem. V tom trolejbusu tlačím ten kočár a najednou šel kluk asi 17 let, žvýkal a pronesl na celý ten autobus: To teda musí být máma kráva, když zlomí dítěti obě nohy. A teď já jsem nemohla nic říct. Vysvětlujte každému, že to tak není a já jsem si najednou uvědomila, kolik já měla odsudků dříve k lidem, kteří možná byli taky mnou napadeni úplně nesmyslně. Všechno vás dožene. Nedělejte to. Já jsem vyprávěla teď v Nečtinách příběh a ten byl nádherný. Ten vám tady zopakují. To psala kdysi nějaká paní mi na FB, moc se mi to líbilo, a dokonce mám ještě jeden. To nám potom řekla nějaká paní u snídaně druhý den, když jsme se k tomu vrátili. Na tom FB byl krásný příběh, kdy tam psala paní, že jela den předtím v trolejbusu nebo v autobuse. Proti ní seděla mladá žena a měla asi tříleté nebo čtyřleté dítě, chlapečka. A ona měla bílé kalhoty a on ji pořád těma botičkami takhle šoural ty kolena, takže se asi třikrát takhle jako očistila a zase se nahnula, a to dítě zase se natáhlo a zase koplo, a tak se teda osmělila i když už teda měla ty kalhoty špinavé. Ale prosím vás, vy nemůžete si to dítě hlídat trochu. Ta máma se úplně tak chladně otočila a říká: Nemůžu, já ho vychovávám teď podle nějaké metody jako jo, nevím jaký. Říkala: Hm, tak jsem sklapla. A nebouřilo to. Říkám: Seru na kalhoty, ty už mám stejně špinavé. A nad nimi takhle visel na klacku kluk. Žvýkal, pukal a když se zastavil ten autobus, tak na mě mrknul, vyndal z pusy tu žvýkačku, nalepil ji té mámě na čelo a řekl: Mně tou metodou taky vychovávali. (Smích) A vyskočil ven jako. To se mi líbilo.

To ten druhý příběh je trochu horší. To už bych si tedy netroufla. Tohle jo teda. A potom u snídaně tam potom nějaká žena vyprávěla. Říkala, že zažila něco podobného, že jela s manželem v nákupním středisku. V potravinách velkých a tam za nimi bylo dítě, a to dítě neustále najíždělo tím vozíkem a bavilo se tím do toho mého muže. A říká, když už třikrát, čtyřikrát, tak se otočil a říká: Prosím vás, vy si to dítě nemůžete hlídat? A ta máma řekla, že ne. Něco podobného jako, že ho vychovává nenásilně podle nějaké metody. A on říkal. My jedeme, ten pás byl takhle k té ženě, co tam prodávala, platilo se u té kasy. Oni byli za námi a říkala. My jsme tam měli kečup a když jsme zaplatili ten kečup s těma všema potravinami, můj muž otevřel ten kečup a vylil to takhle tomu dítěti na tu hlavu. (Smích). Ta máma koukala. A říkal, příště aby se mu to nestalo, tak ho prosím vás trošičku zkrotte. Představte si, že ta paní za tou pokladnou, ta se začala tak strašně smát a přinesla tomu pánovi nový kečup. (Smích)

Já to vidím. Ty moje děti žijí v Itálii, tam je to ještě dobré. Ale pozor, děti ve Francii jsou svaté. Tam, kdybyste na pískovišti plácli dítě jako já třeba česká babička, po prdeli třeba, takhle aby něco nedělal, tak vám to dítě seberou. Nebo přijde nějaká taková ta sociálka a zkrátka budete mít postihy. Ale v té Francii, je jedna z nejhorších kriminalit v celé Evropě, zkrátka. Jestliže rodiče nechají růst Ego dítěte a pozor, ono je to, to není ode mne kritika. Tady můžete vidět, že každý stát má určité vlastnosti, kde se to vyvíjí.

Kde byste viděli přesně ten posun, kam to vede. Vy jste se narodili vždycky přesně na to místo, kde tu zkušenost máte mít. Jestliže já to svoje dítě nechám dělat všechno možné, bude mi skákat po hlavě, tak si pište, že teda ho vychovám tak, že ten svět mu dá obrovsky do těla. A já to svoje dítě poškodím. Ona opravdu každá rána dobrá mířená uděluje tvar. Jo, vždyť jsme hmota, ne. Tak za druhé.

Můj partner je velice dominantní, ale rozhodla jsem se s ním zůstat. Nade vše miluje svoji dceru, která nemá žádné hranice. Svazuje ho výčitkami z toho, že ji opustil. A já často cítím, že tím nejvíce ubližuje jí samotné. Na mě a mé rady nedbá. Nevím, jaká je v tom moje role. Jak se k tomu správně postavit. Děkuji, mám tě moc ráda. XY

Teď vám řeknu paralelní příběh. Nedávno jsem dostala zvláštní dopis od jedné ženy, která mne poslouchá a má známé. A ti dva se rozešli, mají spolu dceru, té je tak mezi osmi, deseti lety. Já si přesně ten věk nepamatuji. A teď ta holčička se podřezala, aby donutila tátu se vrátit domů. a ona mi píše, že neví, jak jim má poradit. Já jsem řekla: Okamžitě, ale dramaticky zasáhnout. A rozhodně se nesmí vrátit domů. Ale už je na nich, jak to dokážou. To je Černá Magie. Vydírat tělo, vydírat psyché. A jestliže se to té dívce podaří a on se vrátí, ona tímhle způsobem bude vydírat víc a víc celé okolí. A teď to přeženu, jo ale. Třeba aby ji koupili já nevím co, teď mne zrovna nic nenapadá. To je pěstování Ega. Obrovské moci, kterou ten člověk pak zneužívá a vydírá s ní okolí. Ale teď jde o to, v jakém stavu jsou rodiče, a jestli se nebudou bát víc o to dítě, aby správně zasáhli. Já bych teda jednala hodně dramaticky ale s velikou Láskou, takže tady nelitovat dívku. Ano, ona bude milovat otce. Naučit se jí vysvětlit, jak správně Láska probíhá. To znamená, že jestliže miluješ tátu, tak mu necháš jeho rozhodnutí, že chce žít někde jinde a že odešel. A budeš ho mít ráda.

Pamatujte si. Já jsem byla dítě samozřejmě 5D a moje maminka byla velký generál. Byla a s tatínkem docela lehce posunovala. On si svoji svobodu udržoval jenom tím, že každý den chodil na jedno pivo a nenechal si to od té maminky vzít. Což já jsem se bavila. On nikdy nepřišel opilý, nikdy. Ale ta maminka bouřila, ona každého ovládala, že jo. Teď toho tátu nemohla. Teď on byl pro ni ten nejdůležitější. Jo, tam vždycky je takhle způsobem.

A jednou z toho vyhrožování řekla, že se rozvede. A teď já na to koukala, jako to dítě. A teď pozor. 3D dítě to by brečelo, teď by já nevím, jednoho odsoudilo. Druhého možná odsoudilo. Ne, ne já byla šťastná, že budu mít dva domovy. (Smích) Že budu chodit ještě jinam. Třeba už to asi pro mne možná bylo v tom baráku nudné, nevím. Zkrátka a ono se to nestalo, že jo. Samozřejmě bacha, jo bacha. Ten člověk se musí naučit žít, to, co je. Jestli tátu miluji, tak ho miluji, i když odešel. Tečka. Jinak ho nemám ráda. A táta má právo. A vy ji zase musíte ukázat, že toho svého muže i když vás opustil, milujete právě proto, že jí vlastně zplodil. Takže vše je správně, tak jak je. A že pokavaď toho tátu mít ráda bude, tak mu dopřej i tu svobodu a ráda za ním bude chodit a bez výčitek. Tohle je Láska.

My jsme jednou na Statku měli úžasnou paní z ciziny a ta měla ve svém těle neustále problém v hmotné složce a všechno zastupoval její syn. Má syna a dceru, obrovsky syna

miluje, obě děti miluje, ale vždycky jsme tam narazili na to že: No jo, ale když on má vlasy do pasu a má fousy zapletené do copánku. A když už to řekla po několikáté při tom příběhu. Ano, to považovala za špatné, že tak se chová, takže, že je špatný, vadilo ji to, že to dělá, protože co ona řekne lidem o sobě, že se její syn má tady copánek, že jo. Nechtěla to, aby to dělal na trojce, pak ji to bylo líto, útočila na to různě, že jo. A kritizovala. A pak mi řekla nakonec větu, kterou já jsem ji otočila. Já jsem vám vysvětlovala, že Láska je stav bez negativní emoce, vzpomínáte. To je totiž jediná skutečná Láska, která existuje. A ona mi řekla: Ale já toho svého syna obrovsky miluji. A já jsem jí řekla: Ne, ty ho nemiluješ. Na každé čakře proti němu útočíš. A teď ona vytřeštila oči. Já říkám: Ano. Ty ho budeš milovat, až ti bude naprosto jedno, jestli on má copánek nebo ne. nebude kvůli tomu špatný, nebudeš se za to stydět, nebude ti to vadit, co říkají lidi, když máš takového syna. Nebudeš ho tlačit k tomu, aby to oholil, je to jeho brada, jeho copánek a jeho vlasy a on je tak šťastný. Nebude ti to líto, že tě neposlouchá, nebo že to dělá. Nebudeš ho kritizovat a budeš ho milovat, a až ho budeš milovat, tak on to shodí. Ty jsi si jako vědomí oblékla druhé tělo s jiným jménem, aby ses vyučila přijmout tyhle věci. A až se to naučíš, tak bude konec učení. Jste všechno. Tak...zase jsem se zakecala.

***Ivanko, mohla bys nám říci něco více o mimozemských civilizacích? Za jak dlouho se budeme běžně setkávat a jak bude třeba spojení probíhat?
Radka***

Radko, neřeknu ti to. (smích) Já je teda miluji, těším se na ně, ale i kdybych to věděla a já to nevím, tak vám to neřeknu...Jsou věci, za prvé vám řeknu obecné věci, abyste jim rozuměli. Oni se nemůžou objevit tomu člověku, který ještě bude mít strach. Nebude mít ucelené vědomí, a proto samozřejmě je to všechno v intimitě. A pakadať někde byli zahlédnutí a jsou, je to zdokumentované. Tak to většina vlád utajovala, protože dovedete si představit, to by mnoho lidí umřelo jenom strachem, co bude s planetou. Já, kdybych byla mimozemšťan a vy taky, přece nepůjdete na tu kuličku modrou se tam ukázat, když víte, že oni mezi sebou bojují, proboha. Tady se vedou války ještě mezi jednotlivými státy a světadíly a na různé úrovni samozřejmě. Takže je jasné, že když se tam někde ukážou, tak si budou myslet, že já podle sebe soudím tebe. To tak vždycky je. To máte i ve svém těle proti druhému člověku. Bude jako civilizace proti mně útočit, abych já je neovládnu. Ale oni nás nechtějí ovládnout, oni jsou v 5D. Pamatujte si, civilizace na planetě je vždycky stará, a čím starší je, tím je výkonnější a moudřejší. A směrem do 3D není možné opustit planetu. Protože vy byste útočili na druhé planety. Takže je možné opustit planetu tehdy, až když máte srovnaného ducha. Jo, to je logika vesmíru. Jinak by se vesmír zhroutil a teda sesul by se úplně totálně, jako jo. To nejde. To by nemělo vůbec jakoby žádnou výšku, aby tohle probíhalo. Vy teprve teď budete porozenými Bohy a teprve tehdy, až každému z vás se otevře třetí oko a zemře útok vašeho těla na ostatní a stanete se představitelem vlastně planetárního Boha neboli planetárním Bohem, pak je možné, aby s vámi takhle ta civilizace úplně rovnocenně komunikovala. A čeká se na určité množství jedinců. Oni se na nás moc těší, teda pro vás je to těší, jo. Oni to prožívají jinak. Oni ví, že

překračujeme tuto úroveň a vítají každou novou planetu, která přichází, že nejsme sami. Je nás tu mnoho v té celé kalotě.

Milá Ivanko, díky za radu, být ve svém klidu. S Luckou se to pohnulo, spějeme k dohodě. Díky. Psal jsem delší otázku a než jsem ji napsal, tak přišla odpověď. Moc děkuji Honza.

Honzo, výborně. Ano, hodně lidí mi píše dlouhý dopis a pak si sami odpovědí. A pak řeknou: Jé, já jsem si odpověděl. Jo, protože oni to píšou vlastně sobě. Já vím, že vy vidíte Ivu a mluvíte k Ivě, ale já jsem vaše vědomí... A když v tom klidu bez běsnění se snažíte jenom vyložit ten děj, popsat ho, tak to do vás spadne. Spoustu krát nevidíte úplně jednoduché vyřešení. Mi se to děje tak, dneska, že já třeba jdu spát a děje se mi to dlouhá léta, už když byly moje děti malé. Jdu spát, a protože, a to si vždycky řeknete, to je dobrá pomůcka. Ráno je moudřejší večera. Úplně se na to vyserte, teda jsou tu děti? (smích, že tu nejsou děti) ... A ráno vstanete a budete vědět, co dělat. I ta noc vám pomůže. Jo, takže ano, zachovat klid, pak to všechno budete vědět. Nebudete vůbec Adamcovou potřebovat. Vy moc dobře víte, jak já se na to dívám. Dokavaď budu za potřebí, budu ráda a dokavaď pokud nebudu zapotřebí, budu taky ráda. Už si splním úkol a už se mi to blíží. Už mluví 21 let. Ještě mi chybí necelých 6. A už jsem docela unavená, i když teď to nevypadá. Vždycky mne to nabije, ale je toho hodně, ale děkuji vám. Už si poradíte i beze mne. Taky jste si všimli, že třeba na FB teď bylo hodně dramatických chvil, v tomhle roce, a to bylo úžasné. Protože tam jsem vám předváděla, jak se k tomu postavit. A jak se to má dít, takže pozor, ten Satan vidíte, byť běsní, tak on mi pomáhá. A vám taky. Na to nikdy nezapomeňte.

Ivanko, prosím, nechce se mi to psát. Můžu se zeptat ústně? Děkuji. Čau. (smích)..no jasně. Bud' je to dlouhé, nebo je to intimní. Jasně. Tak o přestávce. Doufám, že to nebude na dlouho. Jo....Já mám problém teďka se svým 16 letým synem a trošku se v tom zmítám. Já jsem vloni odešla od manžela a mám ještě dvě holky, které ty jsou jako že fajn, ale kluk to absolutně nepřijal a on mne jakoby teď nenávidí. A ty máš syna u sebe? Ne, u svého manžela. Aha, takže syna máš u manžela a děvčata máš u sebe? Ne, holky už jsou pryč, jedna je vdaná a druhá se odstěhovala ke svému příteli. Ano. A teď já se zmítám v tom, že já prakticky jakoby vím, čím on prochází, protože jsem prošla úplně tím samým a svoji maminku jsem za to obrovsky odsoudila.

Pozor, už jsme u toho, jo. To, co jsi udělala mamince, se ti dneska vrátí. První krok je smíření s maminkou. Jak jsi na tom dneska s maminkou? Prosím tě?

No, moje maminka je takový hodně složitý člověk. Je vlastně jakoby, léčí se s nervy, ale můžu říct, že teď asi teď jakoby asi před třemi týdny, moc spolu teda nevycházíme. Ale je to asi tři týdny, co mi zavolala, co dělám ...

Poslouchej, ty nemusíš být i jakoby fyzicky s tou maminkou, abys všechno urovnala. Stačí tvůj niterný postoj k ní. Pochopit ji, vnitřně. Ty ji to třeba řekneš jednou nahlas, ale ze začátku to potřebuješ v sobě urovnat se svým tělem, protože ty a tvoje tělo jsou jakoby v uvozovkách nepřátelé, když tělo takhle vyvádělo kdysi tenkrát. To znamená vědět, že vlastně dnes je čas, kdy jste si sami nejbližší. Teď už máte takovou dlouhou časoprostorovou křivku, že už víte, že jste všechno. To znamená, že v té deváté třídě se dějí věci, kdy odsoudím někoho za něco, abych zjistil, že já to teď musím dělat a nemůžu to udělat jinak. Děj je stejný. Takže, porozumět té mamince. Vnitřně si říct: Mami, já vím, že ty jsi za to nemohla. Že se ti vlastně omlouvám, rozumím ti a zasloužím si děj, který jsem si pro sebe připravila, abych sama sebe vlastně pochopila. Protože ty jsi veškeré vědomí těch jednotlivých lidí. Ty chápeš už maminku, chápeš dneska syna, protože jsi to prožila a pozor, nesmíš litovat toho kluka. Protože on to taky chtěl. To je na tom to nejtěžší. Protože, uvědom si, že ty sis to teda prožívala v peklíčku. Možná, že tam maminka tě taky milovala. Proto jste se ještě nemohly jakoby spojit přes sebe. Prosím tě, ti musí být jedno, aby on tě nemusel vyučovat. I kdyby ti nadával nebo nechtěl mluvit, nebo něco. Budeš to respektovat. Budeš se neustále chovat bez lítostí, bez výčitek, bez ničeho. Víš co, dneska jsem o tom už mluvila.

Děje rodičů jsou nastavené, jste si je vybrali. Jestliže ti rodiče se mají rozejít, pozor, děti nemají právo, když jsou sjednocení, kritizovat jednoho a druhého rodiče. Nemají, to je věc, mezi nimi. Když se podíváte na svět, je to to samé. Víte, jak vznikají války? Dva lidé se budou hádat a za nimi se budou jejich přívrženci v dlouhé řadě za ně stavět, až budou armády. A jdou do sebe. To samé se děje v rodinách. Když ty budeš vidět, že třeba tvůj muž a tvůj syn se dohadují, a budeš do toho pořád vstupovat, a bude ti to překážet. To jsou záchranáři v BM, tak oni nakonec proti tobě budou útočit, protože oni si to musí mezi sebou vyřídit. Já dvěma máma takovýma třeba lidmi v okolí bych řekla: Hele, to je vaše věc, mne do toho netahejte. Klidně se poperte, jako jo. Oni si to musí spojit sami. Takže prosím tě, tohle si musíte vyřídit vy. A pokavaď on by s tebou nechtěl mluvit, tak mu klidně řekni: Hele, podívej, já ti rozumím, já jsem to zažila sama. Ale tím nic nenapravíš. Naopak, něco ještě zhoršíš. Děj musíme respektovat. Takže bez lítosti, bez výčitek k svému tělu, bez výčitek k tělu manžela, že se choval, jak se choval, abys ho opustila. Tam musíš všechno, co ti nabídne tvoje tělo tvého jména potřebuješ vynulovat. A držet se toho. Pozor, on tě někde může překecat, ale on je dokonalý v tom. To tělo, Ego je dokonalé v tom, že ono ví, kde máš slabiny. Tak přesně tam tlačí. A ty musíš vydržet. Když nevydržíš, nevádí. Ono se stejně děje vývoj a stejně máš připravený děj na to osvobození, ale ono se to stejně stane samo. Ale teď musíš vydržet. Musíš. Musíš.

Já jsem vyprávěla příběh dneska ráno, mé dcery, kterou jsem vezla na svatbu, ale nemohla jsem se svatby zúčastnit. Já jsem ani neměla peníze na to, abych někdy dětem dala na svatbu. A kdysi dávno, ještě 5 let předtím než ty děti, než ta moje první dcera odcházela, tak jednou sedím v laborce o půlnoci a teď si říkám: Bože můj, já tak pracuji každý den až do rána skoro a nikde žádné peníze nezůstávají. Já ty děti moje se snad ani jednou nevďají. To ne. Tenkrát to bylo tak, nebo to tak bývá, že rodiče nevěsty platí, že jo svatbu a teď říkám no, ony se snad asi nevďají. A pozor, žádné běsnění. Jo, jenom to tělo si tam tak...

A pozor, tohle je důležité, abyste si uvědomili. Totiž ve vás mluví dva hlasy a ty dva hlasy jsou připravené. Jeden je Božství, jeden je Ego. A většinou spolupracují tehdy, když už je nastavené v tom těle, že ten hlas toho Ega je málo slabý, takže tam přišlo takové to. No tak a co mám dělat, mám je někde ukrást, nebo co, že jo? Tak jsem tak čuměla do toho těla a říkám si: Tak se nevdají no. 5 vteřin a přišel druhý hlas. Když si je bude chtít někdo vzít, tak si to rád zaplatí. (smích) A bude po prdeli. To bylo super jako jo. Takže takhle vždycky, když tomu tělu řekneš, jako: No tak co, tak se nezblázním, tak co, tak to tak bude. Jestli se mnou ten syn nemá mluvit, tak se mnou nebude mluvit.

Věř mi, že tady bouří tvoje tělo proti konání syna, chápeš to. Jestli přestaneš bouřit, že on to dělá, tak on pomalu. Protože ty neroztrhneš to vědomí se. Ale musíš se s tím smířit a nesmíš útočit ani proti sobě, protože tam je taky jeho vědomí společné ukryté. Rozumíš? Všechno je v pořádku. Vy jste si domluvili děj. Bacha, neopírat se o to moc před Egoisty, ti by řekli: Aha, to je tvůj alibismus, že jo. To je hotové. To ještě nepochopí, jo. Ale ty to musíš vědět. No je to tak, jak to je. Co s tím udělám, nic. Mi to zbývá jenom přijmout.

A tenkrát stříh. Uplynulo 5 let. Vezu svoje dítě, které se rozhodlo, že nemůže bez partnera žít, že si zplodí dítě, na svatbu do Paříže. Já ani jsem tam nebyla účastná. Byla jsem ráda, protože jsem na to nedala ani korunu. Já byla ráda, že jsem měla na benzín ji tam odvést. Odjíždíme zpátky, stojíme tři na chodníku. Já, můj budoucí zeť, moje dcera a teta budoucího zetě Gabriela, ona byla báječná. A ona na mě tak dělala oči a říká: Prosím tě opatrně, ona nevěděla, že jo, kdo jsem. A ten Aurelien a ta Lucinka říká: Neboj se. A teď tak objala jsem Aureliena, dala jsem mu pusku, pohladila jsem ho, říkám: Hodně štěstí ti přeju. Oběhla jsem Gabrielu a teď jsem přistoupila k tomu mému dítěti, které jsem obrovsky milovala a věděla jsem, do čeho jde. To bylo dítě, které bylo obrovsky talentované. Ona si dovedla zařídit úplně všechno i všechno uměla. Ať je to škola, ať na cokoli šáhla, to bylo úplně úžasné. A ona najednou šla do země, kde neuměla řeč. Bylo jí 17 let, měla porodit dítě. Předtím, vždycky říkala: Kariéra, kariéra, kariéra, pak možná někdy dítě a pak zase kariéra, kariéra. A teď to bylo úplně naopak. A z jejího vlastního rozhodnutí. Ano, byla to pro ni ta nejlepší cesta. Protože tam si tu pýchu musela obrousit. A ona je úžasná. Já věděla, že tam nechávám svoje dítě a že bude to tělo trpět a že musí trpět, protože si musí obrousit ty věci, které tam jsou. A tak ji objímám, pohladila jsem ji naprosto stejně, jako ty dvě těla předtím a říkám ji: Měj se hezky. Přeju ti veliké štěstí, mám tě moc ráda. A teď jsem se otočila a už jsem viděla na ní, jak ona, když se jí nelíbil ten děj okolo, tak ji tady vždycky začal naskakovat takhle jako nerv, takhle ji cukal nos. To ji dělalo už od nočníku, teda jako jo. Já říkám: A jeje, teď to přijde a ona: Mami, to je všechno, co mi řekneš? Já jsem se otočila a úplně klidně jsem řekla: Ano, Lucinko. Ty jsi se rozhodla se vdát a mít dítě. Já respektuji tvoje rozhodnutí a určitě je správné. Já pevně věřím, že je správné. Víc ti k tomu říct nemůžu. Já jsem musela respektovat, že tě tady nechávám a jsem šťastná, že tady ty jdeš svojí cestou, kterou jsi si vybrala. Je to správná cesta. Já jsem dojatá... Dane....

Tak já už začnu mluvit, protože Dan už říkal, že máme o 5 minut méně, že jsem to prokecala minule, že mi do toho nechtěl jakoby zasáhnout. A mimochodem, teda měl

šťěstí, když jste začali tleskat, protože já mu v tu chvíli chtěla říct, že je kazišuk. (smích). A teď jsem to řekla, tak. Tak jdeme na to, protože nemáme už moc času a znáte to se mnou je hodina jako deset minut.

Milí Ivanko, jak je to s těmi minulými životy? Máme za sebou každý individuální sérii?

Ano, vy máte průchod stanovený nejenom přes třetí dimenzi, ale máte průchod stanovený samozřejmě až dokonce existence hmotné složky téhle planety. To znamená stav, než se stanete jenom čirým vědomím. Čímž vlastně vždycky jste byli a jste, akorát vždycky každá ta dimenze vám odloží nějakou jinou část toho vědomí, kterou už nebudete potřebovat, protože jste ji již pochopili. A další otázka:

Nevadí pohřeb žehem? Děkuji.

Nevadí. (smích).. Ten vadí jenom hmotě.. Ale pamatujte si a vždycky informace, které se budou týkat ještě jakoby hmotné složky, takže BM, ČM, ty tam ještě budou mít takovéto vyhrožování, že je něco špatně. Pokaždé, každým tím životem a každým tím dalším úsekem v časoprostorové křivce z vás něco odpadne. Jakmile odložím tělo, tak to je jako kdybyste viděli staré kalhoty a starou košili a je vám naprosto jedno, jestli ji někdo spálí nebo ne. S tímhle budou vyhrožovat jiné hladiny tady.

Ahoj Ivanko, s čím může souviset deformace ušního bubínku? Teď se mi tam vytvořila díra. Čeká mne operace, plastika celého ušního bubínku. Lékaři nevědí, zda budu slyšet. Děkuji. S Láskou Viki.

Viki, záleží, které ucho to je. Když je to levé, tak jsi nechtěla slyšet něco ze hmoty, nějaké názory anebo jsi nechtěla poslouchat někoho. Jako, to znamená nějaký příkaz, tam může být. A když je to situace, tak jsi nechtěla slyšet o nějakých situacích. Je to vždycky rozdělené, jo. Ale je to vždycky celoživotní věc. Takže, proboha, teď budeš ráda slyšet, že půjdeš na operaci s plastikou bubínku. Varuji tě, jak to nebudeš chtít slyšet. Nebojte, to nic není. Tak ještě máš jeden, ne? (smích). Nebo bude hůř.

Ivanko, prosím tě, mohla bys zopakovat, jak se hledají geopatogenní zóny, pomocí pletacích jehlic? Jak se jehlice upraví a jak se potom postupuje a pracuje. Děkuji Lucie.

Je to jednoduché, ale základ je nebát se geopatogenních zón. Nepodléhejte těmto věcem, pamatujte si. Hmota působí jenom na hmotu. Na Boha nepůsobí. A když se nebudete bát, budete čistí a nebudete mít strach v sobě, tak na vaše demolice těla nebude taková, ale chtěli jste to, řeknu vám to. Hliníkovou jehlicí pletací ohnete tak, aby tady asi byla krátká část u té koncovky asi 10 cm. Takže ta dlouhá část bude tady a pak si uděláte takhle očko z prstu z ruky z ukazováčku a z palce a malíčkem si takhle uděláte prodlouženinu a tady si tu krátkou část takhle provléknete a tady bude koukat, ale nesmíte držet. Tady to musí být volné, to očko. Pak, jak půjdete po místnosti, tak sama ta jehlice se bude takhle natáčet, otáčet. A ustálí se přesně tam, jak půjde ta

geopatogenní zóna. Ale to je mechanika tohohle, už jsem vám k tomu řekla, že se nemá cenu něčeho jakoby obávat.

Prosím o návod, jak zhubnout. Děkuji moc. (smích).....

Zrovna jsem vás chtěla poprosit, jestli byste mi neporadili...(smích). Tak hele, optimismus vám dodává endorfiny a endorfiny já teda fakt žeru jak tank, jo. Takže...ale kdybych nežrala, tak bych byla normální. Ale optimismus vám dodává endorfiny a endorfin je pro tělo uklidnění. Není tam žádný stres. Hodně lidí se dopuje vlastně cukry, různými jinými potravinami a přezírá se ze stavu stresu. A když chybí, tak se v těle dějí jiné chemické procesy. To znamená, že si to tělo ukládá tuk na takzvanou horší dobu, na kterou ho vaše reakce těla připravuje. Takže optimismus. To znamená, začnu optimismus tím, že jsem obézní. Hurá, jsem jenom obézní. Není mi to, to, to...jo. Začnu, jo, supr. Jsem hezká holka. Jo, ještě nemám to, to to...ještě mám vlasy, mám zuby, všechno, co si vyberete, musí být dobře. Jo a pak se toho držte. A bacha, Satan vás bude zkoušet. Pošle manžela (smích).. nebuďte kritické k sobě, nebuďte fakt ne. Važte si toho, jaké jste. Vy víte, že vaše tělo je role. A teprve tehdy, až zvládnete všechny úkoly, tak všechny věci samy odejdou. Spíš bych si hlídala asi množství jídla nebo kdy jím hodně. Před nocí určitě ne. Taky si vybírat nějaké věci, ale netrapte se tím. Netrapte se tím. Já znám tolik lidí, kteří podle vás by třeba byli obézní, byli by silní, ale jsou šťastní. Oni se najdou. Najděte si na tom světě něco, a pak to půjde pomalinku pryč. Ve stresu ne. Ve stresu je vám pak těžko, že v té tíze to tělo hledá nějaké uspokojení. Hele a jídlo je jedním z největších, co si budeme povídat. Jo, takže klid, pohodu, hýbejte se, chodte, to je supr.

Dobrý den, ráda bych se zeptala, jak to udělat, abych se uklidnila, uzemnila. Snažím se na sobě pracovat, bojovat se svým Egem, ale zatím mi to moc nejde. Čtu, poslouchám Vás, ale pozoruji na sobě vnitřní neklid. Už si toho všímají i lidé okolo mě. Vadí mi to, ale co s tím? Moc děkuji.

Tam je hned několik chyb najednou. Že. Vy jste moudří tady už. Vidím, jak kýváte, to je super. Tak za prvé, nemůžete bojovat se svým Egem. Protože jediný, kdo tu bojuje je Ego. Vy nejste tělo. A když vám bude vadit, že máte Ego a s něčím chcete bojovat, chcete se ho zbavit, tak ho posilujete, proto se to zhoršuje. Vy se máte zasmát. Něco, co vaše tělo vyvede, tak se máte zařehnat, pochválit ho. Nemá vám to vadit. Nejste špatní. Nemáte to odmítat, že to tělo to udělalo. Zkrátka žít dál. Máte jenom žít. A tehdy skutečně příště uvidíte, že je to slabší a slabší a slabší. Ego je přítel. Všechny ostatní složky ho považují za nepřítele. Jenom Bůh, dneska jsme o tom mluvili u té ženy, co je fanatická katolička. Bůh miluje všechno. I své Ego. I Satana, to znamená svoje tělo to, které dělá hovadiny. Ježíš, jak já ho miluji. A taky jsem se nadělala hovadin hodně. Ale byla to hra. Bylo to hezké. Jakmile ho budete milovat, tak ono odpadne úplně samo. Tady je. Píše tady: Vadí mi to, a to je taky Ego. To je dvojka vztahovka sama k sobě. Až si tam pak odžijete nějaké samozřejmě ledvinové záležitosti nebo s močákem. Proč? Vy jste si jako Bůh oblékla tělo svého jména, abyste si s ním proskotačila všechny ty příběhy života. Protože při těch příbězích získáte mnohá poučení. Zjistíte, co se vám stane, když uděláte tuhle věc. Jak budete odsouzená nebo jak budete pochválená nebo

co se bude dít, to všechno potřebujete zjistit. To znamená, že to tělo musí milovat a tělo je Satan. Proto Bůh miluje svého Satana, aby mohl dovádět a získávat zkušenosti. A teprve na konci třetí dimenze, přestane tělo otravovat a začne vám sloužit. Ale první tělo, které musíte zkrotit, je vaše vlastní. A zkrotíte ho tím, že ho budete milovat takové jaké je.

Milá Ivanko, mám šestiletého vnoučka. Od malička mi vypráví, že vidí před spaním andělky. Ale v poslední době je vystrašený a říká mi, že se bojí, že slyší hlasy. V noci se ke mně tulí a zacpává si uši. Naposledy jsme si asi ve tři hodiny v noci museli povídat, aby se utišil. Chtěla bych se zeptat, proč tak malý chlapec zažívá takové noční běsy. Děkuji Helena.

Vy mu potřebujete vysvětlit Helenko, že to nejsou běsy. Za prvé víte, že andělé jsou součástí hmotné složky. Dobro, zlo. Zlo jsou démoni. Andělé je dobro. A obě dvě strany slouží Egu. Je to svět duality. Když ještě vidí anděly, tak je jasné, že se vám narodil do rodiny bílý mág (bílý čaroděj). Ano ještě jej ovlivňuje hmota, ale narodil se k babičce, která poslouchá Adamcovou. To znamená, že vy se toho nebudete bát, že máte vnoučka a on by trpěl. Tam je spojení, kde už mu můžete vysvětlit všechny věci. Že není dobro, není zlo, protože ty hlasy bude slyšet jenom tehdy, když se jich bude bát. Jeho tělo bude zesilovat vězení, kterým je. Pamatujte si, to, co budete odmítat, vám tělo vaše bude dělat, protože ono nechce ztratit v této době nad vámi vládu. Nechce vás propustit. A má na to právo. Ono propustí jenom silného jedince, který odolá všem těmhle ústrkům a jeden z ústrků jsou hlasy. Když je nebude chtít, bude to sílit a nepomůže mu, že si ucpe uši, protože ten hlas jde zevnitř. On nejde zvenku. Takže teď se babičko snažte nebo snaž, abys mu vysvětlila, jakým způsobem se toho dá zbavit. Ukaž mu, že to nic není.

Milá Ivanko, poslední dobou mám problém s pamětí. Zapomínám slova nebo jak se co jmenuje. Chtěla bych vědět, jestli je to mentální pomatení smyslů, nebo to patří k této době? Druhý by se mi líbil více, děkuji za odpověď Šárka.

No, Šárko, máš štěstí, je to tak. (smích). Kdybyste nás včera viděli, jak jsme si povídali se Zdeňkem, tak byste padli smíchy. Jo. Nebo včera s Františkem taky. Hele, přijel pro mne na ten Nordic walking, protože já jsem s nimi šla jenom deset kilometrů a pak jsem jela sem za vámi. A první, co bylo, jsem mu říkala, že jsem v Režném Újezdu. A on, já nevím, kde to je. A přitom se tam narodil, že jo, v tom okolí. Já říkám: Dobré, tak tady je Lovoš. Jo to taky nevím, kde je. Říkám, tak ty mne ani nenajdeš jo. Dobré. Pak mě našel, vzpomněl si, kde je Režný Újezd. Sedíme v autě, jedeme a já jsem mu začala něco vyprávět a už nevím co...to je dobré(smích). A on říká: Jo, jo, jo tam to znám. To je pod Plzní, 30 kilometrů. Jak se to tam jmenuje? Je tam O.. Říkám: Ty vole, co tam může být? Gdyně, tam není O. Tak jsme hádali. Tak jsme jeli jako. Říká: Možná tam jsou dvě O. Říkám: No to jsi mi pomohl, teda. Jo, dobře tak. On, už to vím. Narodila se tam Věra Bílá. Říkám: No to je super, ale já nevím, kde se narodila Věra Bílá (smích)...Teď se to stupňovalo a říkám: Hele mně to je jedno, tak to nevíme no. A on mně to trápí. Já říkám, tak víš co, tak to vygoogluj, ne? (smích)..Jsou to Rokycany. Jo,

pak jsme přijeli na Statek a taky se Zdeňkem, co jsme si povídali. Jo, to je ten, no jeho žena, víš, jak se jmenuje... No a teď jsme skákali z jedné věci na druhou. Nic, hele, no úplné hovno. Prosím vás, to nic není. Má to i Adamcová. Zklidněte se.

Já jsem dokonce včera řekla věc, kdy ostatní padali smíchy, protože jsem chtěla po Zdeňkovi, aby zaroloval koberec. A řekla jsem mu: Prosím tě, zaroluj mi ten kufr, a tak to už jsme teda brečeli smíchy. Ano, vy se máte zasmát. Jo, nesmíte se bát. Tahle doba to je a víte proč? Myšlenky máte nahrané a ovládají vás celou třetí dimenzi. Jakmile se zeslabí síla myšlenek, ztrácíte souvislosti. Začnete žít naprosto jinak. Mně stačí, když mám v sobě klid. Nemám žádnou myšlenku a v tu ránu Božství mi pošle úkol, co teď mám udělat a já to udělat jdu. Tečka. Bez odmlouvání, bez říkání čeho. Tohle má prosím vás svoje stavy, které se zvyšují a zvyšují a zvyšují. Kdysi dávno, kdybych ještě chtěla, a to už mi sundávali závoje, kdybych ještě bývala brala jakoby na sebe zodpovědnost, tak se děly taky zvláštní věci. Ale hned přišel děj, který mi pomohl to pochopit. Třeba, já nevím:

Před pár lety, to bylo tuším v roce 2014, jsem měla jet do Otrokovic a mně vždy v tom týdnu, než jsem někam jela dále v noci jsem zahlédla, co vám mám říct dále. A najednou tam přišel příkaz, že vám mám vysvětlit, proč nechodit za osvícenými, kde se plazíte po červeném koberci a ten člověk si na vás sáhne nebo se vám podívá do očí a vy jste z toho vedle. Že jo, takto. Říkám: Hele, ale oni to nepochopí. Teď sedím u počítače (koukám, se raduje).. koukám na tu černou obrazovku, ještě to nezapnulo. Říkám: To já jim přece nemůžu říct. No jo, ale přišlo to. To já bych měla. Teď jsem byla tak jako na vážkách. Jo, ne.. Jestli nemám ještě počkat. Jestli to nebylo předběžné. Třeba přijde silnější příkaz, uvidíme. A najednou mi zazvonil telefon. Koukám, cizí číslo a já většinou přes den cizí čísla moc neberu. Není na to čas. Že už se mi taky stalo, že jsem to vzala a pak jsem hodinu musela mluvit. Ten člověk to nechtěl vůbec položit. Já říkám dobře, tak teď ne. Ale jo, tohle vezmu. Ano, to přijde taky z té Jednoty. Vezmu telefon, hele a tam: Jé Ivanko, nezlobíš se...Já jsem .. a teď pozor, já jsem asi v roce 2005 u sebe měla na výkladu dvě ženské, byly úžasné. Ta jedna z nich je z Mostu, ta druhá je nedaleko nás teďka, když jsme na Statku, tak z jedné vesničky Evička. A ta druhá paní to byla nějaká učitelka už taky v důchodu. A bylo to s nimi moc hezké. Těch devět hodin jsem jim tam vypovídala. Ony odešly. Občas se mi ozvaly. A najednou volá ta druhá, ta z té školy a říká: Ivanko prosím tě, já potřebuji poradit. Strašné, co mi se teďka stalo. Říkám, no povídej. No víš, mně teď přemluvila známá kamarádka, že mám s ní jet do Německa, tam bude ta Matka Mera. Já už mám i výčitky svědomí, protože ten chlap, co nás tam odvezl, ten chtěl za jednu osobu v tom autě 1000 Kč a já manželovi řekla 500 Kč. Tak už mám výčitky svědomí, že jsem kecala. Za druhé, my jsme tam přijeli představ si a teď tam byl červený koberec, teď se tam všichni plazili, tak já teda taky. Když jsem se doplazila, ona na mne šáhla. Já se od té doby nemohu postavit na levou nohu. Hele, tohle to je ještě nástroj 3D, to už víte tenkrát z těch Otrokovic. Jestliže vaše skutečná realita je Božství, která je stejná jako na člověku, na kterého se podíváte, tak je jedno, jestli jste prezidentem nebo nějakým duchovním vůdcem nebo bezdomovcem. Je to stejný Bůh. Ta role je naprosto iluzorní věc, nesmyslná a nedá se přenášet dotykem z hmoty na hmotu. To si pamatujte. To vám nalhává Satan neboli hmota do údobí BM. Všichni jsme si rovni. Víš to? Dobře... Jestliže já přijdu na takové...já bych tam mohla

přijet a já bych jenom pozorovala věci a nic by to se mnou nehýbalo, ale jestliže to s vámi hýbe, že vy jste malí a ona je vysoko a teď na vás šáhne, vy jste takový drobeček...To už je, že jste špatní. Jakmile někoho obdivujete, vy jste špatní. A pozor, ti druzí taky jsou špatní. Protože ona je výš. Okamžitě ten člověk odjel a měl uzavřenou nohu v pozici, jsem špatný. Já jsem ji vysvětlila, že teď si to musí odkulhat.

A proč tam nechodit, ale důležité bylo, že já jsem v tu chvíli vypnula telefon a já jsem věděla, ano Otče, teď jim to tam nasolím. Teď jim to tam řeknu. Takže to Božství, ta celá realita Jednoty, ta si vás teďka hledá. Buďte pozorní. Poslouchajte, všechno se dozvíte. Ale potřebujete být klidní, nesmíte bouřit proti něčemu. Jo, to je strašně, strašně důležité. Takže ten druhý případ je pravdivý, jo. Tady jde o to, že se vám mění ve spínání levá a pravé hemisféry. Teď se musí vypnout na nějaký čas levá hemisféra, bude zapínat pravá, později se zase zapne a sladí se. Nebojte, to se naučíte. Nejste dementní ani debilní...jenom se trochu zapomíná, no, to je jedno. Vezměte, vy jste celou éru 3D byli zvyklí být vedeni, jako pejsek na provázku. Jo, myšlenky vás vedly. To bylo jako když vás někdo vede opravdu na vodítku a pozor, sami sebe jste vedli, své tělo. Vždycky jste byli jako Bůh přítomní. Objednali jste si ten tvar s tím vodítkem. To je báječné, ne? Vědět, že všechno bylo dobře.

Dobrý den paní Ivanko, jak byste mi poradila a zároveň vysvětlila pojem najít samu sebe. Děkuji.

Je to jednoduché. Vy si představujete, že jste tělo a vaše jméno. Budeme říkat třeba Máňa. Doufám, že nejste Máňa... to byste si pak mohla myslet, ty vole, ona je vševědoucí, to bych nechtěla.. Jenže vy nejste Máňa a Máňou budete do té doby, dokavad' vaše tělo vás přepere a bude útočit na cokoliv na tomto světě. A Máňou přestanete být tehdy, kdy nebudete útočit na nic a na nikoho. Pak budete vším. Protože nepodlehnete našeptávání a útokům vaší hmoty. A spojí se vaše vědomí v celek. Tehdy najdete samu sebe. Vždycky je slovo, které tady znamená něco, ale pozor, na vyšším schodu znamená něco jiného. Zkuste si říct třeba slovo sebevědomí. Ve 3D sebevědomí je asi pýcha, takový ten pocit. Tak jsem někdo. Něco umím. Něco znám. Něco znamenám. V tomhle nejsem si jistý, ale já se prosadím tudy. Ve skutečnosti v 5D sebevědomí je vědět, že jsem všechno a když proti někomu zaútočím, byť jen myšlenkou, dožene mne to. Všechno mne dožene. Protože já svým tělem útočím na moje vlastní vědomí, ukryté v druhém lidském těle. A teď vidíš támhle, jak si měla ten příběh s tím svým synem a tou maminkou, tam je to krásně vidět. Tvoje tělo jsi neuhlídala, když útočilo na maminku. Takže dnes musí zákonitě hmota tvého syna útočit na tebe. Ze stejného nebo podobného důvodu. Abys prožila to, co jsi tenkrát před třeba dvaceti lety sama vystřelila. Stav 5D slovo sebevědomí je, že já to neudělám. Já jsem po Šumperku byla v Litoměřicích. Tys tam byl, vid' Honzíku. Ježíš, teď nevím, co jsem to chtěla říct...No vidíš, tak vám to předvádím ..V Litoměřicích jsem byla, co jsem chtěla říct...nevím, nevím , já si pak možná vzpomenu...vidíš, nemám koukat po chlapech..

Dobrý den paní Ivanko, mám dotaz, proč se nemá komunikovat s Duší, ale raději s Egem, přírodou? Děkuji.

Tak, vy jste Duch. Duše je to samé jako Duch, ale má málo zkušeností. Nosič duše je hmota. A ta hmota vám našeptává všechny příkazy, co máte a nemáte dělat. I vaše útoky, které tam jsou. A proto, když budete mít už tu sílu a v tom ději už to máte nastaveno v tom běhu, že sami byste to nedokázali. Vy totiž nemáte svůj osud. Jenom oddělený od druhých lidských osudů. Ty osudy jsou propleteny a svázány úplně celé planety, což si vůbec neuvědomujete. Jste provázáni i s lidmi které nikdy nepotkáte. Protože vždycky někde, někdo, někoho zná. Nějakou reakci má, nějak se to ...takovýhle dosah vy nevnímáte. Je to stejné, jako lidské tělo. Pamatujte si, že když tady píchnete nějakou látku, nebo budete mít nějaký úraz, každá buňka to svým způsobem bude v těle vědět. Jedna bude regulovat tlak krve, jedna bude regulovat bolest, třetí bude mít záznamy, co vyslat za informaci, aby zmírnila něco v těle. Takže přesně takhle funguje vlastně jakoby společenství jedné jediné planety. Vy si myslíte, že jste sami, ale nejste nikdy sami. Nemůžete být. Jste celým Duchem, který je přikryt celou planetární hmotou. což pochopit je dost náročné a musíte pro to ujít velice dlouhou cestu, než tohle pochopíte. S Duší budou komunikovat všechny mágovské složky, protože ona jim posiluje vědomí, že mají Duši, hurá něco mám jiného, že jo. A to je asi lepší, než jsem já. Takhle vás hmota vlastně jako by vězní. Je potom už lepší vědět, že vlastně ta duše se stává Duchem až teprve tehdy, když načte celou časoprostorovou křivku, to znamená všechny inkarnace, které jste měli prožít se sto procentem zkušeností, aby to stačilo na to, abyste pochopili, kdo jste. V přírodě vás nikdo neobtěžuje. Jdete do přírody, tam jste sami a když už ten Egoismus máte snižený, můžete tam sami sebe zažít. Pokaždě ale ho máte silný, tak vás tam bude obtěžovat naprosto stejně jako kdybyste byli někde, jo. Ale sami mezi sebou se můžete setkat skutečně až za určitou dobu, kdy vám to ta hmotná složka dovolí. Je to všechno nastavené. Vůli člověka jste nikdy neměli. Tohle je hodně těžké. Představte si Černý mág, který tady diriguje s ovládá spoustu lidí přes třeba strach. On neví, neví, že si ubližuje. A že nemá vůli člověka. To dělá samo jeho tělo, které je silnější na Ducha, který tam vlastně žije ukrytý. A je to část jeho zkušenosti, aby po čase se inkarnoval a dalších životech trpěl tím, že jiný Mág mu bude dělat věci, které on dříve dělal. Aby ho to dohnalo a pochopil, že tyhle věci se nedělají. Já vím, na tohle je zapotřebí hodně, hodně dlouhou cestu. A vy už v těch úrovních jste pomalu protože mně můžete poslouchat.

Ještě dnes se mi stává, že když ke mne blízko přijdou lidi, třeba jsme na Statku nebo někde na výletě nebo někde na dovolené. Takže mne lidi milují, přijdou mne obejmout, vedle mne metr a ti blíž se začnou třást. Tělo se klepe, protože ten Satan se bojí jako že přijde o nadvládu, jo. Je tam takový vnitřní stres. Pak lidi, když jsou hodně víc jako by už pokročili, tak třeba mají vedle mne prázdnou hlavu. Ano, protože oni cítí, že vše je v pořádku, tak jak je. Tak se to tak osvobodí. Takže to tak je. Já jsem jednou kdysi dostala návrh od Liborka Fejty a od Štěpánky Rytířové, že se spojíme skupina asi sedmi, osmi lidí večer asi na dvě a půl hodiny, že měli čas. Já říkám, ale já s vámi můžu být hodinu a půl, tak se všichni sejdeme na Skype, jo připojíme se. A oni jo, jo, jo, supr. Hele, já jsem tam přišla, oni si nevzpomněli ani na jednu otázku. Nikdo, bylo jich asi sedm nebo osm. Ještě jsme se smáli, říkám to snad není možný a takových otázek a teď jsi tady a já nevím nic. A všech těch sedm lidí, takže jsme si jenom kecali, vyprávěli jsme si, povídali jsme si. Já jsem pak říkala, hele já už musím za maminkou, zavřela jsem Skype,

že si budou povídat a druhý den mi psala Štěpánka Rytířová, říká: Ty jsi zavřela ten počítač a my měli miliony otázek. Ano, ta blízkost to činí, ale ono to činí i teď tady s vámi. A pokavaď jste se už vzdali hodně Egoismu, tak teď je klid, jako když přijdete k mámě a držíte se za sukni. Já vím, že teď se mi nemůže nic stát. To je trošku taková iluze, neberte to jako berličku. Ono to trošku berlička je. Tady jde o to, že to tělo Iva vám může předvádět ten optimismus. To je jediné, jediné, co vám předvádím. Že věci, které třeba byste ještě nedali, tak že jsou vlastně strašně jednoduché k zvládnutí. A jste na to připraveni. Abyste to pochopili.

Milá Ivanko, prosím, co mi můžeš sdělit o alkoholismu a migréně? Děkuji Eva.

Ano, ono to je trošku i spojené maličko pesimismem. Jednak alkohol bude pít člověk, kterému se nelíbí na světě. To tělo má obrovský přes. Cokoliv řešíte, to je jedno, jestli něco řešíte s rodinou, ve svém životě nebo v životě svých blízkých anebo dlouhodobé přetížení třeba v práci nebo neshody třeba na pracovišti nějaké napětí. Zkuste si vzpomenout, ono je dobré vnímat takové ty úsloví, když třeba zažijete nějaký šok, tak řeknete: Kurňa, potřebuji prcka. Jo dejte mi frňana, jo. Jsem rozčilený, potřebuji se uvolnit. Ano, ten alkohol tak jako povolí to tělo tak jako pssss. A když se naučíte to využívat jako takovou tu oporu, tak ještě to tělo má nějaký časový interval, kdy si navykne. A tělo ví, že po prcku se ti uleví, tak to začneš využívat, a nakonec do toho člověk zahučí. Migréna zase má minulostní věci. Což taky souvisí, kdy někde jste zažili něco ošklivého a vy se bojíte budoucnosti, že to zažijete znova. I když to není třeba na vědomé úrovni, pozor. Jo, není to na vědomé úrovni. Může to být někde ukryté, vy nevědomě nevíte, proč to je, ale něco vám připomene. Třeba událost, kterou byste odmítali a nepamatujete si na ni. Třeba se udála, dejme tomu já nevím ve tři hodiny odpoledne a přšlo v neděli, jo. Já mám kamarádku, která trpěla léta migrénami, protože v osmi letech ji rodiče přišli říct, ze dne na den, že se rozvedli a ona se druhý den stěhuje s maminkou do úplně jiného města, kde to neměla ráda. A bylo jí osm let. Když ti rodiče přišli domů, tak ona předtím usnula v pokojíku a venku přšlo. A byly tři hodiny. Proto jsem si na to teď vzpomněla. A ona říká, že má strašné migrény a vždycky to začínalo odpoledne, když přšlo, což si ty celá léta vůbec jakoby neuvědomovala. Až potom se to ztratilo, až když vyřešila. Samozřejmě maminka pak spadla do alkoholismu, řešila alkoholismus. To taky tam bylo vlastně nastavené. A pak měla v dalším životě partnera alkoholika. Než to dokázala opravit správným způsobem. Někdy to trvá dlouho a pak teprve ty migrény přestaly.

Hezké dobré odpoledne milá Ivanko, ráda bych se vás zeptala, zdali můžu nějakým způsobem zasahovat do výchovy našich dětí, ze strany prarodičů. Ať už se to týká toho, co jedí či nejedí. Jak a dlouho se na televizi dívá a podobně. Snažím se s nimi o tom otevřeně mluvit, nechci urazit nebo je, jakkoliv zranit, ale cítím, že je důležité, aby věděli, co se nám s manželem líbí a naopak nelíbí. Děkuji za odpověď. Věřím, že mou otázku odpovíte (já to nepřečtu).

Jasně. Babičky a dědečkové. To je kapitola sama pro sebe, že. Jasně, to, co pokazili u výchovy svých dětí, chtějí napravovat u vnoučat...Vidíte, ale nestranný člověk bude stejně přísný neboli milující pozor i hodný samozřejmě na své děti jako na své, ale tady ne, jakmile vidíte nějaký výkyv u sebe, tak pak to jede. Ano, někdy je to těžké. Ale pozor, neměli byste podlehnout výkyvům.

Budu vám vyprávět příběh jednoho vnoučka a jednoho dědečka. Dědeček, když byl mladý, narodil se taky mamince, že jo samozřejmě, když byl mladý ta maminka, byl jedináček, si ho obrovsky přivlastnila. Ta maminka zemřela, až v 1997, kdy tomu jejímu synovi bylo asi 79 let. A on sám, přestože to nechtěl, protože ta maminka si ho celý život přivlastňovala. Ona mu zasahovala do prvního i druhého manželství. Obrovským způsobem. Dokonce nechtěla žádnou ošetřovatelku. Každou vypíchala do 48 hodin, aby tam musel chodit ten syn i když měl velmi nemocnou ženu. Takže pak docházelo k neshodám s tou jeho ženou, protože on měl být doma u své ženy, že jo, manželky. Pomáhat jí, když byla skoro slepá a on musel chodit za tou maminkou, aby neměl špatné svědomí, protože ta ho vydírala. Tam je ČM, když takhle si ...stříh. Strašně to zkritizoval, tu svoji maminku a teď se mu narodily vnoučata. Napřed první chlapec a on začal dělat naprosto to samé, co mu dělala ta maminka. Napřed to Ego potřebuje to dítě na sebe nasměrovat. Takže mu začal vyprávět, že on ho má rád nejvíce na světě. Ani máma s tátou ne, ale on dědeček jako. A teď si ho kupoval. Kupoval mu za den X dárků. Jeho maminka mi pak říkala, ty hele. My mu musíme rozbalovat jeden dárek denně, to nejde. My, kteří si kupujeme jenom to nejnnutnější jídlo a oblečení. Já platím jenom energie. Nic jiného nepotřebujeme a taky benzín do auta, abychom někam dojeli. Nic jiného nepotřebujeme, tak zrovna naše dítě. Tam bude zasahovat. Já říkám: Uklidni se, naprosto zůstaň klidná. Musíš si uvědomit, že i tihle ti rodiče, a to dítě a prarodiče, že se smluvili. Celý děj je hotový. A jestliže to dítě má vidět existenci i takového jakoby čarování, tak napřed ten děda ho musí naučit, aby dostával ty dárky, aby ho podbízeli, protože Ego je strašně svazující. A neboj se, nemusíš se obávat a nemusíš se zlobit, jako matka. Ty mu to neděláš. Vám nebude dělat ty věci. Ale on ten dědeček bude tomu dítěti kupovat dárky, ale bude chtít za to vděčnost. A to dítě to velmi brzo vyzkouší. Nebraň se, nezuř na dědu, všechno to bude dobré. Hlavně si uhlídej vnitřní klid a neboj, to projde.

Jak myslíte, že to dopadlo. Přesně, přesně tak. Když mu byly tři roky, tak ti rodiče nesměli vůči dědovi ani zažertovat. Se urazil, že jeho milovaný dědeček. Když mu bylo pět let, tak už žertoval s rodiči na účet dědy, protože jako už viděl, že ten děda tam má to...ano, takže pak jak odrostl, přišla za ním holčička. Tak to zase začal děda zkoušet na tu holčičku. Že jo a u třetího dítěte už to vzdal. Všichni se naučili to své. Ale já se vrátím k vaší otázce. Ano, já bych to udělala, asi tak, že bych řekla. Hele. Jste dědové, jste babičky. Víím, že vám nemůžu zakázat věci, když tu nejsme a vy je hlídáte. Pozor, vy ty dědy a babičky potřebujete, aby vám ty děti občas pohlídali, co si budeme povídat. Když dítě bude vidět, že u vás je pravidlo takové a takové, tak to dítě to bude dodržovat. Ale nesmíte být změkklí a postupovat a ustupovat od toho, abyste se dorovnali, když vám bude třeba Ego dítěte říkat: A babičku mám více rád, protože ta mi dovolila koukat se do devíti na televizi. Jo, hele, babička, ne babička, tady zkrátka jdeš spát a basta. Jasný. Jakmile budete chtít být před očima dítěte lepší, tak s vámi bude hýbat i babička,

protože budete chtít lásku dítěte. To není láska. Tam přichází Ego vydírat. Tady si ohlídáte své věci a vaše dítě pak stejně bude před vámi dodržovat pravidla. A jestliže u té babičky nebo u dědy to bude jiným způsobem, vy stejně je potřebujete a neovlivníte to, takže bych jim dala najevo. Hele, já s tím nesouhlasím, ale vím, že když tady nebudu, můžete udělat nějaké jiné věci. Otázkou jinou je strava. Jestliže dítěti po něčem není dobře a pak většinou když povolíš, když ti to nebude vadit, tak se oni dočkají své reakce. I kdyby se to dítě mělo dvakrát, třikrát poblít s prominutím. Třeba někam do postele nebo na babičku. Tak oni pak přestanou, ale v první řadě je, aby ty jsi povolila. To je spojené. Všechny děje jsou spojené, což vy nevidíte. A když budete bouřit, že oni nedělají to a to a vy byste chtěli, aby dělali, tak je to vaše křeč. Pusťte to. Řekněte jen své pravidla a taky jim naznačte, že je jasné, že to nemusí dodržovat, když nebudou chtít, to už vy neovlivníte. Ale že byste si tohle přáli. A úplně to vyhod' z hlavy ven. Ono se to samo vyřeší. Tak.

Pálení žáhy, příčina. Děkuji.

Ty jo, to je strohé. Pánové a dámy, je to trojka. To je odpor na trojce. To nechci, aby se mi to dělo. Nechci tu situaci a nechci, aby mi to ten člověk udělal. Ale teď jsem to vyprávěla v Nečtinách. Prosím vás, vždycky vás otravuje jenom vaše tělo, nikdo jiný. Což vy neumíte prohlédnout. Dívejte se. Teď mi někdo přijde něco udělat. A teď mluvíme o trojce. Takže to nebudu chtít. V tu ránu teď ten děj se o vteřinu posune do minulosti a furt se vzdaluje. Každou vteřinou, minutou, hodinou, dnem, týdnem, měsícem, rokem se vzdaluje. Ten člověk vám už nic nedělá, ale vaše tělo na něj křičí. Na ten děj. Bude se vám množit toto. Tělo si vás bude držet v pasti a v zajetí, když budete podléhat vašemu vlastnímu tělu. A tohle souvisí s trojkou. Zkrátka jste se takzvaně lidsky zlobili. Byli jste v křeči, že se tohle to děje. A nebo, že on mi to udělal. A pozor anebo na sebe. Že hmota je 100 % i s vaším tělem, že to vaše tělo dělalo. A vy jste blbí, a to jste neměli dělat. Ne. Vy jste to měli udělat. Až vám to bude jedno, že jste to udělali, tak teprve tělo zmírní děj. Ono se to děje naprosto obráceně. Hele, ale já už mám asi všechno zodpovězené. Tady jsou mimozemské civilizace. Chlorela. Máme všechno? Máte ještě nějaký dotaz, Dan ještě nedělal téčko? Vy už všechno víte?

...Jasně..to je taky dvojka, to patří k ledvinám, nadledviny. Tam vlastně taky se vytváří hormon, který je příslušný dvojce. Jo, takže tam taky jakoby pomáhá. Ano, to je odpouštění nebo neodpouštění, že jo. A tam se to dělí vlastně do dvou orgánů a tohle spíš je v oblasti ne partnerství, ani dětí. To by byl pohlavní orgán na dvojce, ale tohle je k výčítkám. Jeden k sobě, že jsem něco udělal anebo k druhým lidským tělům, které nesouvisí s partnerstvím a s dětmi. Takže tam jsou vztahovky... .No, to nejsou tvoje děti, no to může být ono...no vy jste šikovní. Ještě vám řeknu, když už teda máme čas a nemáte už dotazy, jak se rozjíždí platby. Já jsem nedávno vyprávěla můj vlastní příběh, který se odehrál tuším v únoru, jak se mi rozjela nádherná platba z toho Romea a Julie z těch 13.let jak jsem tam měla za zlé Kapuletům a Montekům, to byla sranda. A teď jsem měla v únoru, bylo to strašně krátké. A teď jsme měli pobyt a děly se tam neuvěřitelné věci. Hned u několika lidí. Bylo to moc hezké. Mně se to teda líbí vždycky samozřejmě. Jim taky, akorát pak, když přijdou doplatky nebo bolesti, tak je to náročné. Jsi v pořádku? O..dobře..jo. A tam jsem totiž vyprávěla ten den, jak vznikají

ty platby a jak stačí, když si s vámi takhle povídám anebo pozor, ve vlastním životě jdete, potkáte někoho a na něco si vzpomenete.

Pamatujete si, jak jsem kdysi vyprávěla, že třeba půjdete ulicí, bude otevřený, teď budu v totalitě, neděste se, Supraphon...A tam zaslechnete nějakou píseň a najednou si vzpomenete, jak jste na tu píseň tančili se svoji první láskou. Jak to bylo krásné, jak vás objímal, jak vám vyznával lásku. Pak vám vzpomínky vběhnou tam, že jste si ho vzali a jaký se z něj stal hajzl, až jste se rozvedli ...smích. A přijdete domů a už kulháte nebo máte ledvinový záchvat... to je ono. A my jsme teď zažili neskutečnou věc. Protože tam byli ti manželé, ta paní, co byla tak úžasná, jak měla tu bílou rakev, jak se těšila, jak umře. A já jsem jim vyprávěla, že v Lounech na severu Čech jsou tři husitská města. Je to Slaný, potom Louny a je to Žatec. A v těch Lounech je chrám svatého Mikuláše, který je mým patronem. Ten mi sundával závoje. A on mne pronásleduje furt. On mne zkrátka miluje a já jeho. Vezměte si, mám nedaleko chrám svatého Mikuláše. Teď jsem nedávno byla v Liptovském Mikuláši. Z Liptovského Mikuláše jsem jela do Mikulášovic...smích. Je to pořád kolem jako jo. A teď ji vyprávím, že tenhle ten chrám svatého Mikuláše v Lounech má úplně jedinečnou klenbu. Tu nevidíte skoro nikde. Jenom dva kostely, nebo dvě stavby ji mají v celé Evropě. Nikde jinde není. Je to nádherné. A oni večer přišli, já jsem si potom šla po práci. My jsme domluvili a oni, že já mám mluvit až druhý den odpoledne a oni dopoledne jeli po výletech. Všichni ti lidi měli volno. Až odpoledne jsem měla přijet. Měli jsme mluvit od jedné do šesti. A ona přijela a nemohla se hnout. Strašné bolesti měla takhle v kříži. Říkám: Copak ty jsi dělala, co? No, mám nějakou platbu, no. Tak se tam kroutila furt na té židli. No a dolezli jsme ke dvojce, což je ten kříž a já jsem tam našla zápis, starý z doby jejího těla, když jí bylo devatenáct let. Říká: Tam se nic neodehrávalo, tak strašného. Říkám: Zkus si vzpomenout. Tam musíš mít nějakou návaznost na to o čem jsme dneska mluvili. A najednou ten její muž, většinou to tak je, když jedou kamarádky na statek nebo když si sednou anebo manželé, nebo známí, tak ten druhý ví víc než ten jedinec. Protože vy sami se nevidíte, že jo, takže neumíte ten děj vidět. Ale ten druhý člověk jo. A on najednou říká...jo, počkat ještě ona si před tím vzpomněla na to, že v té době kolem té maturity zažila opravdu drama. A bylo proto, že ona si vysnila, že bude studovat historickou architekturu, dějiny umění a tyhle věci. Říkala: Já jsem uměla všechno, já jsem byla tak nadrcená a když jsem udělala ty zkoušky, tak já jsem byla první pod čarou. Mně to strašně zdrtilo, protože já jsem měla pocit, že budu jezdit po celém světě. Já umím o veškeré té architektuře říct všechno. Já vím tohle, jaké je baroko, z jakého období, co támhle to. Já zkrátka vím úplně všechno. Já jsem z toho byla tak strašně zbořená v té době, že mě tam nevzali, protože já, kdybych tam šla, tak já bych vůbec ani první ročník nemusela absolvovat. Já jsem zkrátka ten obsah prvního ročníku už znala. Mně to tak bavilo, že já i sama ve volných chvílích jsem cestovala. Já jsem nechodila za klukama, já jsem cestovala po různých hradech a zámcích, abych věděla a trénovala se. A pak si ověřovala, co to skutečně je. A najednou on se otočil a říká jí: No vždyť ty jsi mi dneska udělala obrovský výklad. V tom svatém Mikuláši. To je to, to je tamto...tohle je z té doby... já jsem koukal jako blázen. A představte si, ta platba skutečně souvisela a vidíte to, v řeči jí stejné vědomí druhého lidského těla pošle ji na zajímavé místo, protože přišel čas a ona si zasloužila být blízko, aby se jí ulevilo, tak začala probíhat

platba. Ona už dávno ty věci neřeší. Tenkrát je to tělo prožívalo, takže ona tam měla tu milost té platby teď udělat. To vypadá, že uděláš takhle, ještě štěstí, že jsi tu ruku dal jinam...takže takhle prosím vás to běžá, ale jakmile ta platba přijde...Zasloužím si...Patří mi to. hurá.

Tak a teď běžme domů. Mějte se hezky. (Tleskání) .Já taky nechci jít ještě domů...smích...kdybych si vás mohla nahustit všechny jakoby k sobě domů, tak bych to klidně udělala, věřte mi. Já jsem dneska vzpomínala. Dane nevádí, já ještě jenom něco malého řeknu...Dneska jsem vzpomínala, nebyli jste někdo na Dymníku? Tys tam byl, vid'? To bylo v obrovské hospodě, takové jako selské, byla fakt veliká a oni po nás nechtěli žádné nájemné. Oni tam chtěli jenom to, co tam ti lidi během toho povídání sní a vypijí. A já jsem zkrátka skončila, my jsme tam měli domluvené, že to bude vlastně tři hodiny, tak jak to bývá. Tenkrát to tak bylo asi ty tři, čtyři hodiny a já jsem tam mluvila asi sedm, osm, devět já nevím, my jsme skončili až před půlnocí. Protože ti lidi nechtěli odejít domů, chtěli abych mluvila, tak já mluvila a mluvila, mluvila...bylo mi strašně dobře, až najednou byla půlnoc a pak už to bylo hezké, protože občas někdo odešel, že už byli unavení lidé zdaleka a pak tam taky byly případy, když u těch stolů někdo tam takhle poslouchal a druhý rodinný příslušník už tam takhle spal...smích...a Adamcová furt kecala, takže prosím vás, nechtějte to po mě...smích...zase příště...mějte se. Ahoj.